

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

ఏప్రిల్ 2022

వెల - ₹ 10.00

సంయుబంబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాహపత్రిక

సంపుటి: 39 సంచిక: 12

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్నరాల భరద్వాజ గురుదేపుల ఆరాధన మహాత్మవము

(12-4-2022)

ప్రార్థన ఎందుకు, ఎలా చేయాలో తెలుసా?

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

“ప్రార్థన” +ఆర్థన”

అంటే భగవంతునిపై భక్తిశ్రద్ధలతోనూ మరియు మనం కోరే లక్ష్యంపై నిజమైన ప్రీతితో భగవంతుని కోరుట అని ఆర్థం. మొదట భక్తి వుండాలి; భగవంతుడు వున్నాడను నిశ్చయము, ఆయనను గురించిన స్పష్టమైన అవగాహన వుంటే గాని భక్తి కుదరదు. అన్వేషణ వుంటే గాని నిశ్చయం కల్గదు. అటు తర్వాత ఇంటియాలకు, మనసుకూ అతీతుడైన పరమాత్మ సద్గురువుగా తారసిల్లుతేగాని ఆ భక్తికి స్థిరం చిక్కదు. అటు తర్వాత బాగా ఆలోచిస్తే గాని ఆయనను కోరదగినదేహి సలిగా అర్థమవదు. మహారాజు అత్యంత ప్రీతితో మనమేది అడిగినా ఇస్తానంటే ఒక్క ఎంగిలి జీడి చాలునన్నట్లు ఏది లభించితే మన దలిద్రం తీరదో అట్టివే కోరుతుంటాము. అటువంటప్పుడు మన ప్రీతి భగవంతుని పైగాక, మనముకోరే క్షద్రమైన వస్తువుల పట్టే నిలుస్తుంది.

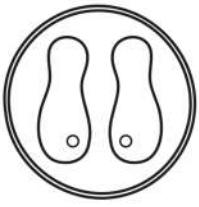
కాని భగవంతుడు అనన్యంగా ప్రీతితో ఆయనను స్కూలిస్తేనే మన యోగక్షేమాలు చూచుకుంటానన్నాడు. అల్పమయినవి ఏవో కోలతే - అవి పూర్వపుణ్యముంటే నెరవేరుతాయి. లేకుంటే నెరవేరపు; నెరవేలనా ఇంకా ఇంకా దేబిలస్తుండడం తప్పనిసలి అవుతుంది. చివరకు ఆ క్షద్రమైన ఆశయాలపై కోలికలతో అసత్యము, దొంగతనము, అసూయవంటివి ప్రభలి మనసు భగవంతుడి నుంచి దూరం చేస్తాయి.

ప్రార్థన బలమైన మందు వంటిది; రెండుమైపులా పదునున్న కత్తి. రాక్షసులకు వినాశము, కొందరికి నరకము మరియు హీన జన్మలు, కొందరికి స్వర్గము బహుకొఱ్ఱి మంచికి మోక్షముగూడ ప్రార్థనే ప్రసాదించింది. సలిగా చేస్తే ప్రార్థన వలన నానాటికి ఖినముత కల్గుతుంది. మనమెంత సామాన్యములమో, భగవంతుడు లేక సద్గురువు ఎంత ఉత్తముడో నానాటికి అవగతమవుతుంటుంది. ఆయన

చెప్పినది జవదాటడం నానాటికి మరీ భయంకరమవుతుంది.

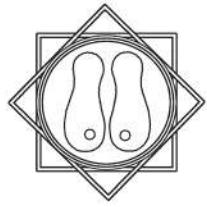
అదే ప్రార్థన సలయైన అవగాహనతో చేయకుంటే మనము భక్తులము, సాధకులము, జ్ఞానులము అని, ఇతరులు అల్పమాని అహంకారము బలసిపోతుంది. ప్రజలు ఎవరినైనా అభికులుగా భావిస్తే మన కొంప కూలినంత కడుపు మంటరేగుతుంది. ఇదే వశిష్టులవాల 100 మంచి కొడుకులను విశ్వామిత్రుడు చంపేలా చేసింది!

హృదయగతమైన నిరంతర ప్రార్థనే (అది సమ్ముఖినా కాకున్నా) - తపస్సు అందుకే సాధకుడు ఎప్పుడూ భగవంతుని పట్ల ద్వేతభావాన్ని దాస్య భావాన్ని వ్యక్తం చేసే ప్రార్థనలే చేయాలి. అందుకే సాయి మనకు మార్గం చూపుతూ, “నేను భగవంతుని బాసినను, భగవంతుడే సర్వానికి యజమాని” అనే ప్రార్థనే నిరంతరము చేస్తుండేవారు. ఆయనంతటివారే అలా చేస్తే మనమెలా చేయాలో

స్రీమంగబాద్వా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:39

ఏప్రిల్-2022

సంఖిక:12

పరమపుర్ాజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే స్థాపించబడిన వ్యక్తిక పత్రిక,
మన ‘సాయిబాబా’

విషయ సూచిక

01.	ప్రార్థన ఎందుకు, ఎలా చేయాలి తెలుసా?	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	03
02.	పరిపూర్ణ	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	06
03.	వంతెన మీద ఎవరూ ఇల్లు కట్టుకోరు	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ	07
04.	సిద్ధయ్య	శ్రీమతి శ్రీదేవి	10
05.	వారాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	12
06.	మాతృదేవి స్వతులు	శ్రీమతి సరోజని జాలారావు	15
07.	సాయి కా బేటూ	శ్రీ సుబ్బరాజు	19
08.	రాధాకృష్ణ ఆయా	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	22
09.	ద్వారకామాయ అనుభవమండపము	ఒక సాయి భక్తుడు	25
10.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీ వెంకటేశ్వరరావు	26

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

థీఫ్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిహెచ్. డి

చందు వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంవత్సర చంద	:	రూ. 100-00

సాయిబోచో పత్రికలో వెలువు వైపు వ్యోమాలకు, ఉభప్రాయోలకు ఉయ్యా రచయితలే బోధ్యాలు.

ఊరీంచుకోవచ్చు. నమ్మినబంటే
క్రమంగా యజమానికి
యజమానవుతాడు. కారణం
యజమాని సర్వానికీ ఆ బంటుపై
ఆధారపడతాడు. అతడు చెప్పినదల్లా
వింటాడు. అందుకు బహుమతిగా తన
స్థితినే ప్రసాదిస్తాడు.

ఏనుకీస్తు మరణం తర్వాత
వాలి శిష్యులలో ఎవరు నాయకత్వం
వహించాలన్న కోలిక తలెత్తింది.
ఇంతలో ఏను ఒక పాతుతో నీరు
తెచ్చి శిష్యులకాళ్ళు కడిగారు.
ఆశ్వర్యంతో కారణమడిగిన శిష్యులతో
“వినముతతో సేవ చేయడానికి
సంసిద్ధులే నాయకత్వానికి అర్పులు,
నాయకత్వం కోసం ప్రాకులాడేవారు
సేవ చేయటానికి కూడా పనికిరారు”
అన్నాడు. రమణమహర్షివంటివారు
చెప్పే జ్ఞానమార్గంలో కూడా అత్యంత
తీవ్రమయిన దాస్యభావంతో
రమణమహర్షివంటి జ్ఞానిని చిరకాలం
సేవించాక మాత్రమే ఆయన
చేసినట్లు భగవంతుడై ప్రార్థించడం
సాధ్యమవుతుంది.

ఇంతకూ సలిగా ప్రార్థన
చేయగల్గాలంటే సద్గురువుపట్ల
అచంచలమైన భక్తిత్రథలుండాలి;
వాలిని కోరదగినదేవీ వివేకంతో
తెలుసుకోవాలి. తెలుసుకుంటే
ఆయనను కోరవలసించి ఏమీ
అగుపించదు. వాలి అనుగ్రహం వుంటే
అస్తీ లభిస్తాయని అర్థమవుతుంది.
అట్టి ఆయనను నిరంతరం
గుర్తుంచుకోవడమే నిజమైన ప్రార్థన.
అట్టి ప్రార్థన మన నడవడిని మన
భావాలను సంస్కరిస్తుంది. అందరూ
ఆయన రూపాలే అయితే ఎవరిని
డ్వేషించగలము, ఎవరిపై పంతమూ

అసూయా వహించగలము. అసూయ
మొ||న భావాలు వ్యాధములేకగాక,
ఎంత అన్నర్థదాయకాలో నిజంగా తెలిస్తే
మన నడవడి ఇలా ఎందుకుంటుంది?
సలిగా ప్రార్థన చేయగల్గడమంటే మనం
పాత వ్యక్తిత్వం నుండి మరణించి,
క్రొత్త వ్యక్తిత్వంలోనికి మరల
జన్మించడమే. అదే బ్యాజిత్వమంటే!!
అట్టిబి పాందకపోవడమే
నిజమైన శూద్రత్వమంటే! “మనతో
ఒక హీన జాతివాడు పున్నాడు
వాడిని తోలివేయాలి” అన్నారు
బాబా. అభిమాన మమకారాలతో
అలాంటివాలి సాంగత్యము చేయడం
కూడా మనలోని అట్టి దుర్ఘణాలపై
వ్యామోహము మిగిలివున్నట్టే. నిజమైన
ప్రార్థనలో భగవంతుని రూపమయిన
సద్గురువుయైక్క గుణగణాలను
స్వలించాలి, చిత్తశుద్ధితో ఆత్మ పరిశీలన
చేసుకొని గుర్తించిన బలహీనతలను

పరితాపంతో ఆయనకు మనవి
చేసుకుంటే అవి నశించి ఆయనయందే
మనస్య లగ్నమవుతుంది.
నోటితో ప్రార్థన మాత్రం
వల్లించి మనిశోభావాలను, ఆచరణను
హీనమైన లితిన కొనసాగనిస్తే మనను
రక్షించడానికి కంకణం కట్టుకొకన్న
ఒక్కగానొక్క శక్తిని వంచిప చూచినట్టే.
మనలోని బలహీనతలకిచ్చినంత
విలువ ఆయనకు ఇవ్వనట్టే! కేవలం
ఆయన ప్రేమ స్వరూపం గనుక
మనలను చావుదెబ్బ కొట్టుకుండా మన
అవివేకాన్ని ఉపేఖ్యించి ఊరకుంటాడు.
అపారమైన కరుణతో సద్గురురూపంలో
మనల్ని సంస్కరింప చూస్తుంటారు.
ఆయననేమి కోరాలి? ఆయనను
ఏమైనా కోరడానికి మొహమెలా
చెల్లుతుంది. •

పరిష్కార

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్సిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న:- ఈ మధ్య పెద్దలొకరు తంబళంలో అవతార పురుషుడు జస్తించారని చెప్పారు. అది నిజమేనా? అంటే కలియుగమైపోయి కృతయుగం త్వరలో రానున్నదా?

-శ్రీమతి శారదావివేక

జవాబు:- ఎంత ఆలోచించినా ఆ విషయం అంత ప్రస్తుతము కాదని నాకు తోస్తుంది. అందులో రెండంశాలున్నాయి.

- (1) అవతలించిన మాట నిజమా?
- (2) ఆ విషయం మన కెంతవరకూ వుపయోగం?

1) ఇంతకు ముందే ఎన్నోసార్లు ‘ఇబిగో అవతలించాడు’ అంటే ‘అబిగో అవతలించాడు’ అంటూ ఎందరించు ప్రాశారు. కాని యింతవరకు అవి తృప్తికరంగా నిజమైనదంటూలేదు. శ్రీ మేహార్ బాబాయే యా యుగావతారమని, శ్రీ సత్యసాయిబాబాయేనని, శ్రీ జిడ్డు కృష్ణమూర్తియే రానున్న అవతార పురుషుడని యిలా యింకెందలి గులించో వాలి వాలి భక్తులంటున్నారు. కనుక యిలాంటి మాటలు ఎంతవరకూ నిజమో మనకు తెలుసుకునే అవకాశమే లేదు.

ప్రతివారు అటు గుడ్డిగా నమ్మటమో, కాదనడమో జరుగుతుంది. ప్రతి భక్తుడు తాను నమ్మిన మహాశీయుడే భగవత్పూర్వాపమని నమ్మడం సహజం గూడ.

(2) చాలా ఆలోచిస్తే యా ప్రశ్న అప్రస్తుతమనిపిస్తుంది. ఒకవేళ భగవంతుడవతలించినా ఆయన రక్షించబోయేబి శిష్టులనే. అంటే చక్కటి నైతిక వర్తన కలిగియున్న వాళ్ళనే. దైవం అవతలించకున్న మన కర్తవ్యమదే. ఆ కర్తవ్యం నెరవేళ్ళనపుడు, భగవంతుడు అవతలించినా, అవతలించకున్న మనకు ఆయనయొక్క ఆనురూపం లభిస్తుంది. ఇక మనకు ఆ ప్రశ్న అప్రస్తుతమే గదా!

ఇక యుగాల ప్రస్తకీ గూడ అంతే. నైతిక పరివర్తన చెంది సాధన చేసేవాలికి యా కలియుగం చక్కని అవకాశమని, యతర యుగాలలో ఎంతో శ్రమిస్తేగాని రాని సత్పులితం

యా యుగంలో స్వల్ప యత్నంతో లభిస్తుందని “శ్రీ గురుచరిత్” చెబుతుంది. నిరంతరం భగవంతుని శరణబోచ్చి స్వర్లంబినవాలని కఠిమలం అంటలేదని శాస్త్రం. అంటే సాధన చక్కగా చేసేవాలికి కలియుగం గూడ సత్యయుగమే!! అలాగాని వాలికి సత్యయుగంలో గూడ కలియుగమే అవుతుంది. శ్రీతాయుగంలో రాముని అవతారకాలం గూడ రాక్షసులకు ఏమి వినియోగపడింది కనుక? ఇక రాబోయేబి ఏ యుగమైనా మన కర్తవ్యమైక్కటే. ఇటువంటి ప్రశ్నలు సాధననుంచి మనస్సును మరల్చడంకంటే చేయగల్లినదేమున్నది? మనకు లభించినసమర్థసద్గురు సాయినాథుని సేవ, చరిత్ పారాయణ “గురుచరిత్” పారాయణలను సార్థకం చేసుకొనడం మనకు చాలు.●

(అక్టోబరు 2011 సాయంత్రిక మాసపత్రిక నుండి)

వంతెన మిద ఎవరూ ఇల్లు కట్టుకోరు

పూజ్య గురుపత్రి శ్రీ అలివేలు మంగమ్

**“వంతెన మిద ఎవరూ ఇల్లు
కట్టుకోరు”** - పూజ్య శ్రీ
మాస్టర్ గారి మహాత్మరమైన సూక్తి.
ఇటువంటి సూక్తి ఇంతవరకూ
ఎవరూ చెప్పలేదేవో! కారణం జీవిత
సత్యమంతా అందులో ఇమిడ్ వుంది.

‘వంతెన’ - దేనినైనా దాటడానికి
మాత్రమే ఉపయోగిస్తాము. బీనికి
మరొక అర్థం అతిక్రమించడమని
కూడా చెప్పుకోవచ్చు.

మానవ జీవితమే వంతెన.
బీని ద్వారా జన్మపరంపరలను
అతిక్రమించవచ్చు. అలా
అతిక్రమించడానికి ఉపయోగపడే
పరికరం ఈ జన్మ. ఈ పరికరంతో
అతిక్రమించాలి కూడా. కారణం ఇట్టి
అవకాశం మరే జన్మ ఎత్తినా రాదు.

అనలు స్వంత ఇల్లు ఎందుకు
కట్టుకుంటాము? మనది అనేది
మనకొకటి ఎప్పటికీ ఉండాలని.
అలాగే మన స్వంతంగా మనకు
వుండాలని పాలాలు, స్ఫూర్ధలు,
నగలు, నాణ్యలు, భార్యాజిడ్లు

మొదలైన వాటినెన్నింటినో
సమకూర్చుకుంటాము. అవస్త్రి
సమకూర్చుకోవడానికి ఎన్నో
ప్రయత్నాలు చేస్తాము. చివరకు అస్త్రి
వచిలి వెళ్లిపోతాము.

అయితే ‘జీవించి వున్నంతకాలం
వాటిని సుఖంగా అనుభవిస్తూనే
వున్నాంకదా?’ అనిమనకనిపించవచ్చు.
‘సుఖంగా’ అనే మాటకు అర్థమేమిటి?
భర్తను లేక భార్యను, జడ్డలను,
పొందినప్పటికీ, ఇల్లు, వాకిలి,
నగానట్టా సంపాదించుకున్నప్పటికీ
మనం సుఖంగా
వుండగలుగుతున్నామా? లేక ఇవస్త్రి
మనకు వున్నాయనే తృప్తిని మనం
పూర్తిగా పొందగలుగుతున్నామా?
ఇంకా ఏదో పొందాలన్న ఆశ లేక
అసంతృప్తి లేకుండా వున్నాయా? ఈ
విషయం కొంచెం ఆలోచిస్తే మనకే
అర్థమౌతుంది.

అంటే ఇక్కడ అస్త్రి వదులుకుని
జీవించాలా? అని మనకనిపించవచ్చు.
అలాఅనికాదు.ఇక్కడసుఖశాంతులతో

వుండాలనుకోవడం సమంజసమే.
వాటికోసం ప్రయత్నించడమూ
సమంజసమే. అందుకోసం
ఇల్లువాకిలి, భార్యాపిల్లలు
కావాలనుకోవడం కూడా తప్పుకాదు.
కాసీ వాటి ద్వారా సుఖశాంతులు
పొందగలుగుతున్నామా? అనుది
ప్రశ్న. అవి కావాలనుకోవడంలో
సుఖశాంతులను కోల్పోవడం
ఒక ఎత్తెత్తే, ఇవి ఉన్నా కూడా
సుఖశాంతులు లేకుండా వుండడం
మరొక ఎత్తు.

పీటన్నింటికి మూలకారణం
ఏమిటి? మనం రాగద్వేషాదులలో
చిక్కి వాటికి సంబంధించిన మానసిక,
శారీరక క్రియలలో కొట్టుకుపోవడం.
దాని పర్యవసానమే అశాంతి. దాని
పర్యవసానమే జన్మపరంపరలు.
ఎన్ని జన్మలెత్తినా ఈ అశాంతి
తరగడమంటూవుండదు -
పెరగడమే తప్ప. ఈ అశాంతికి
కారణం ద్వేషమే కానక్కరలేదు,
రాగము కూడా అవ్వవచ్చు. ఈ

ನೈಯಂಚಾರಣೆ ಮಾಸಿಕ

అందుకని శాంతిని
 పాందడానికి మార్గం తెలుసుకోవాలి.
 మానవజన్మకు మూలమేమటో
 తెలుసుకోవాలి. అసలు వంతెనమీద
 ఇల్లు కట్టుకోవాలనుకోవడమంటే
 ఏమిటన్నమాట? పంతెన మీదనుంచి
 దాటి పోకుండా ఆక్కడే ఎప్పటికీ వుండి
 పోవాలని అనుకుంటున్నాడన్నమాట.
 అలాగే మానవజీవితమనే వంతెన మీద
 “జన్మపరంపరలను దాటిపోకుండా
 ఎప్పటికీ ఇక్కడే అనేక జన్మలెత్తుతూ
 వుండా లను కోవడమన్న మాట.
 ‘ఏమి? ఎన్ని జన్మలైనా ఎత్తవచ్చు.
 అన్ని విధాలా సుఖపడే జన్మ రావచ్చు
 కదా! అప్పుడిక్కడే సుఖశాంతులతో
 వుండవచ్చు కదా!’ అనిపించవచ్చు.
 అభి నిజమే గాని సుఖశాంతులతో
 కూడిన జీవితము రావాలంటే ఏమి
 చేయాలి? అందుకు మన పెద్దలు ఏమి
 చెప్పారు? ఆ సుఖశాంతుల కోసం
 మనం పూజించే దేవతలు, ఆరాధించే
 మహాత్ములు ఏమి చెబుతున్నారు? వాటి
 గులించి ఆలోచించి ఆచలించడానికి
 ప్రయత్నించినప్పుడే సుఖశాంతులు
 పాందగలుగుతాము.

మనం దేనినైనా మన
ఈ పో య పో ల న ను స లి ० చే

చేస్తుంటాము. ఒక పని ఇష్టమున్నది,
చేయాలనుకుంటాము. మరొకటి
ఇష్టం లేదు, చేయాలని వుండదు.
ఆలాగే మాటలు, మిగతా అన్ని
విషయాలు కూడా. అయితే మనకు
ఇతరులతో సంబంధము వుంది గనుక,
వారికి ఇష్టాయిష్టాలు వుంటాయి
గనుక, మన ఇష్టాయిష్టాల -- ప్రకారం
ప్రవర్తించడానికి అన్నింటిలోనూ
అవకాశం వుండదు. అక్కడే వస్తుంది
అశాంతి. పోసీ అవతలివారి
ఇష్టాయిష్టాల ప్రకారం పోదామంటే
అవి సరియైనవని మనకనిపించదు.
కనుక చేయాలనిపించదు.
కనుక బాహ్యంగా ఘర్షణ పడినా
పడకపోయినా మానసికంగా ఘర్షణ
తప్పదు. అదే అశాంతికి కారణం. మరి
దీనిని అభిగమించడమేలా?

భినికి పరిష్కార మార్గాలు
 పెద్దలు అనేక విధాలుగా చెప్పారు.
 ఏ మార్గం ప్రకారం చూసినా మన
 ఇష్టాలను వదులుకోక తప్పదు. అంటే
 ఇష్టాయష్టాలు వదులుకుంటే గాని
 శాంతి రాదన్నమాట. ‘ఇష్టాయష్టాలను
 వదులుకుంటే ఇక జీవిత మేముంది?
 ప్రతిటి అవతలివారి ఇష్టం ప్రకారం
 చేస్తూ పోవడమేనా?’ అని అనిపించక
 తప్పదు.

ఇక్కడ ఇష్టాయిష్టాలను
 వదులుకోవడమంటే మనకేమీ వద్దని
 అనుకోవడం కాదు. మనకిష్టాప్సైనవి
 సంభవించినా, ఇష్టం లేనివి
 చేయవలసి వచ్చినా, అది మన
 కర్క ఫలితంగా వచ్చిందనో లేక
 భగవంతుడు ప్రసాదించినదనో
 తలవినట్టుతే వాటి పట్ల సంతోషమూ,
 బాధా కలుగడము జరుగదు.

అప్పుడు సుఖాలకు

పాంగకపోవడమూ, దుఃఖాలకు
 క్రుంగక పోవడమూ జరుగుతుంది.
 తరువాత అన్నింటిపట్ల నిలిప్త భావం
 కలుగుతుంది. ‘నిలిప్తతు’ అంటే
 జడత్వము కాదు, శాంతిని పాందడం.
 అప్పుడు మనం కర్తవ్యాన్ని విరుద్ధిస్తూ
 ఫలితాలపట్ల నిలిప్పులమై వుంటాము.
 అందువలన శాంతిని పాందుతాము.

ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ
శాశ్వతము కాదు. అన్ని కాలగర్భంలో
కలిసిపోవలసిందే. ఎందరో
రాజులొచ్చారు, రాజులకోసం
కొట్టుకున్నారు, ఏలారు, పోయారు.
అలాగే ఎన్ని కోట్టానుకోట్ల మానవులు
మనలాగే వచ్చారు. అనేక కోలకలతో
సుఖదుఃఖాలకు, రాగద్వ్యాధులకు
లోషైనారు. తగవులు పడ్డారు,
గెలిచారు, ఓడారు. తప్పుకోలేని
అశాంతితోనే మరణించారు. నేడు
మనమూ అంతే.

పచి సంవత్సరాల క్రితం ఉన్న
 సుఖదుఃఖాలను తలచుకుంటే అవి
 ఎంత అశాశ్వతాలో అర్థమౌతుంది.
 కొన్ని సుఖాలను పోంచినా,
 దుఃఖాలవలన వచ్చే అశాంతే ఎక్కువ.
 అంటే తను కావాలనుకున్నదానిని
 పాండలేకపోవడము, ఇతరులతో
 నిత్యజీవితంలో వచ్చే చిన్నా, పెద్దా
 వైషమ్యాలు, తగువులు, మాట
 పట్టింపులు - వీటన్నింటితో కాలం ఎలా
 గడిచిపోయింది సరిగా ఆలోచిస్తే
 మనకే అర్థమౌతుంది. మనమెంత
 అజ్ఞానంలో పున్నామో! శాశ్వతమైన
 శాంతిని పోందే మార్గం కనులముందు
 కనిపిస్తున్నా దానిపైపు కన్నెత్తెనా
 చూడకుండా ఎలా రాగద్వ్యాఘాదులలో
 అలమటిస్తున్నామో!

ଅଂଦୁକେ କାବୀଲୁ

మనకోసం మహాత్మలు మన అజ్ఞానాన్ని చూసి ఎంతో ఆవేదన పడతారు, అవతరిస్తారు. దానిని పోగొట్టుకోవడానికి ఎన్నో, ఎన్నో మార్గాలను చెబుతారు, చూపిస్తారు, ఆచరిస్తారు కూడా. జిడ్డ తనకు పనికిరాశిదానికోసం ఏడుస్తుంటే వద్దని ఎంతగా నచ్చచెప్పాలని తల్లి ఆరాటపడుతుందో, మంచిదానిని ఇవ్వడానికి ఎంతగా ప్రయత్నిస్తుందో అలాగే మహాత్మలుకూడా మన శైయస్పోసం పాటుపడుతూనే పుంటారు. కానీ మనమే ఇది శాశ్వతమని భ్రమించి అశాంతిలో ఇంకా ఇంకా కూరుకుపోతుంటాము. కానీ తల్లివలెనే మహాత్మలుకూడా వాళ్ళ ప్రయత్నం వారు మానుకోరు. అలాంటివారే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు.

మనం శాంతిని ఎలా పొందాలోన్నదానికి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి జీవితమే ఉదాహరణ. ఆయన తమ జీవితంలో చిన్నప్పుడే ఎన్నో కష్టాలను అనుభవించారు. ఈ దుఃఖముక్కి మార్గాన్ని తీవ్ర అన్వేషణతో, తీవ్ర సాధనచేసి కనుగొన్నారు. తరువాత సాయినాథుని అనుగ్రహం పొందాక తాను పొంచిన శాంతిని అందిలీ తెలియజేయాలన్న తపనతో ప్రచార కార్యక్రమం చేపట్టారు. నిజమైన ఆధ్యాత్మికత ఎలా వుంటుందో, నిజమైన మహాత్మలు ఎలా వుంటారో తెలియజెప్పడానికి తమ శాయశక్తులూ ఉద్యమించారు. ఆ ప్రయత్నంలో ఆయన నకిలీ ఆధ్యాత్మికతవైపు నుంచి, పచ్చి లోకికులవైపు నుంచి గూడ అనేక విధాలుగా ప్రతిఫుటనలను ఎదుర్కొన్నారు. అంతేగాక ఆర్థిక సమస్యలు, ఆధ్యాత్మిక

సమస్యలు కుటుంబ సమస్యలు, సామాజిక సమస్యలు - ఎన్నింటినో వారెదుర్కొన్నారు. అయిని ఎప్పుడూ ఆయన ధైర్యాన్ని, ఆత్మవిశ్వాసాన్ని కోల్పోలేదు. తాను నమ్మిన సత్యం పట్ల, నమ్ముకున్న సాయినాథుని పట్ల విశ్వాసాన్ని విడునాడలేదు. తన కర్తవ్యాన్ని తాను నిర్వించుకుంటూ తన మార్గాన తను ముందుకు నడిచారు. తనను గురువుగా, గొప్ప ఆధ్యాత్మిక వేత్తగా కొందరు ప్రశంసించినా, మరొక విధంగా నిరసించినా ఆయన పొంగక, కృగంక ఒకేవిధంగా వున్నారు. భగవంతుని పట్ల విశ్వాసమన్నా, కర్మసిద్ధాంతం పట్ల విశ్వాసమన్నా అదే. ఆయనకు వంతెన మీద ఇల్ల కట్టుకోవాలనుకోవడం ఎంతటి తెలివితక్కువతనమో తెలుసు. అందుకే ఆయన వంతెనను దాటి ఆవలి తీరానికి చేరారు. అంతలేని ప్రశాంతతను, ఆనందాన్ని అనుభవించారు. దానిని అందిలీ పంచాలని ప్రయత్నించారు. అందుకే మనము ఆయననే ఆదర్శంగా తీసుకోవచ్చ, తీసుకోవాలి కూడా. మాటలు చెప్పడం సులభం, ఆచలించడమే కష్టం. అయినా ఈ దుఃఖ సాగరాన్ని దాటాలంటే ఆచలించక తప్పదు.

ఆయనమనమంచి కోసం చెప్పని విషయం లేదు, చేయని ప్రయత్నమూ లేదు. అశాంతికి దూరమవడానికి వచ్చే అవరోదాలను ఎలా తొలగించుకోవాలో చెప్పడమేగాక, శాంతిని పొందే మార్గాలు కూడా ఎన్నో తెలియజేశారు. వాటిలో ఒకటి 'వంతెన మీద ఎవరూ ఇల్ల కట్టుకోరు' అన్న సూక్తి. ఆయన చెప్పిన ఈ

సూక్తిలో ఎన్నెన్ని ఆర్థాలున్నాయో! "ఈ ప్రపంచమంతా సశించిపోయేదే. ఏదీ ఇక్కడ నిలువదు. మరి నువ్వేందుకు నిలుస్తావని అనుకుంటున్నావు? ఇక్కడ ఎన్ని జన్మలెత్తినా, శాంతి కోసం వెంపర్లాడుతూ అశాంతితో ముగ్గపలసినదే. ఎన్ని జన్మలెత్తినా అశాంతే వున్నప్పుడు ఎన్ని జన్మలైనా ఎత్తాలని ఎందుకు కోరుకుంటున్నావు? శాశ్వతానందాన్ని పొందాలని ఎందుకు అనుకోవడం లేదు? ఎండమార్గులను చూసి నీళ్ళని భ్రమపడుతూ దానివల్ల దాహంతీరాలని ఎందుకు పరుగులిడతావు? ఇబిగో చూడు! నిన్ను ఈ దుఃఖసాగరం నుంచి దాటించడానికి సాయిసమర్థులు సిద్ధంగా వున్నారు. ఆయనను పట్టుకుని ఈ వంతెనను దాటిపో. అపారమైన శాంతిని పొందు" అని ఆయన ఉద్దీఘిస్తున్నారు.

ఇక ఆలస్యమెందుకు? పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి 75వ జన్మభిన కృతజ్ఞతా మహాత్మవ సందర్శంగా మనం ఈ రాగద్వేషాదుల వలయం నుండి తప్పుకునే ప్రయత్నం చేద్దాం. వాటికి వచ్చే అవరోదాలనుంచి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఏమి చెప్పారో వారి ర్ఘంథాల పారాయణ ద్వారా, ప్రపచనాలద్వారా తెలుసుకుని ఆచలించడానికి ప్రయత్నిద్దాం. ఈ వంతెనను దాటే ప్రయత్నం చేద్దాం. అట్టి సంకల్పాన్ని దృఢంగా నిలుపుకోవడంకన్నా ఆయనకు మనం చెప్పుకునే కృతజ్ఞత మరేమున్నది? •

(గత సంచిక తరువాయ)

ନୀତିବ୍ୟାଜ

శ్రీమతి శ్రీదేవి

రుగు పరుగున
 కంది మల్ల య్యపల్లెకు
 చేరుకున్నారు ఆదంబీ, ఫీర్
 సాహెబ్. ఎంతో ఆత్మతతో శ్రీ
 వీరబ్రహ్మంద్రస్యామివారి ఆత్మమం
 చేరుకున్నారు. ఈసాి సిద్ధయ్యను వలె
 కీలికి ఆత్మమంలో ప్రవేశానికి ఎవరూ
 అడ్డురాలేదు. నేరుగా వారు ఆత్మమం
 లోపల ఆసీనులై పున్న స్యామివారిని
 దయించి అభవాదం చేశారు. వారి
 సన్నిఖిలోనే కనిపించిన సిద్ధయ్యను
 చూసిన వారి హృదయంలో దుఃఖం
 పెల్పజికింది.

“నాయనా! సిద్ధా! ఇక్కడున్నవా?
 నీ కోసం వెదకి వెదకి ఎంతగా
 అల్లాడిపోయామో తెలుసా?” అంటూ
 కొడుకుని కౌగలించుకొని పెద్దగా
 ఏడ్డింది ఆదంబీ.

“ఎన్నిళ్ళయంచి నిన్ను చూసి!
ఎలా వున్నావు బేటా?” అన్నాడు
ఫీర్ సాహెబ్ కస్తుళ్ళతో. వాలి
ఆవేదన చూసిన ఫీరబ్లిహేయంద్రస్వామి
అనునయంగా

“అమ్మా! శాంతించండి. మీ జిడ్డు యక్కడ క్షేమంగా పున్నాడు. ముందు మీరు విత్తాంతిగా కూర్చోండి” అన్నారు. ఎంతో దూరం నుండి వచ్చిన వాళ్లని

ఓదాల్చి ఆహార పానీయాలంద జేశారు
సౌమి వారు.

తదుపరి వారు స్వామితో యలా
అన్నారు -
సాహాబ్ : స్వామీ! మీకు సలాం. మీ
ఆదరణకు సలాం. మా బేటా యిక్కడికి
ఎప్పుడోచ్చాడు? ఎందుకొచ్చాడు?
పౌతీమీ! పైలభీయంతి.

స్వామి : బుణానుబంధం
 అనేబి వుంటుంబి కదా! అబి లేకుంటే
 ఎక్కడికెలా రాగలరు నాయనా! ఇక
 ఎందుకొచ్చాడో అనేబి మీరే అతనిని
 ఆడగండి.

ఆదంబీ : సిద్ధా! ఇక్కడికి ఎందుకు వచావు? కారణమేమటి బేటు?

సిద్ధయు : నా గురువర్యులు
 శ్రీ పీరబ్రహ్మంద్ర స్వామివారే అని
 అల్లా దయవల్ల గుత్తించాను. సకల
 మతాలసారం పీరే. పీరే నా దైవం.
 వారిని దల్చించాలన్న బలమైన కోలికయే
 నన్నికడకు రప్పించింది.

సౌప్యాబ్ : అరే! ఏమి
 మాట్లాడుతున్నావ్? మనం
 ముసల్శనులం స్వామి హిందూ మత
 గురువులు. వారు నీకు గురువేమిటి
 బేట్లా?

సిద్ధయ్య: తండ్రి! భగవంతుడికి

కులమతభేదాలులేవు. స్వామివారు మత భేదాలంచరు. దయామయులయిన శ్రీ హిరబ్రహ్మంద్ర స్వామి మొక్కమార్గం పైపు నడవాలనుకొన్న ప్రతివారిని ఆదరించి, దాలి చూపి నడిపిస్తారు.

సాహేబ్ : అల్లాయే మన గురువు.
 మనం మన ఇస్లామి పాటించాలి.
 ఎంతోమంచి దేవతలు, గురువులు
 వున్న హిందూమతం మనకెందుకు
 బేటా?

సిద్ధయ్య: ఒక్క దేముడే అన్ని
రూపాలలో వచ్చాడని అంటారు
హిందువులు. ఒక తల్లికి పుట్టిన
జిడ్డలలోనే ఒకలికి మరొకలికి ఎంతో
బేదముంటుంది. ఒక జిడ్డకు పులుపు,
మరొకజిడ్డకు తీపి, మరొకలికి కారం
యిలా వేర్చేరు రుచులున్న జిడ్డలకు
ఎవలికిష్టమయిన లీతిలో వాలికి
ఆహోరమంచించి సంతృప్తులను
చేస్తుంది తల్లి. అలాగే భక్తుల అనురక్తి
ననుసలించి, వివిధ రూపాలలో
వాలికి దర్శనమిస్తాడు భగవంతుడు.
ఆ కారణంగానే అన్ని రూపాలు,
అవతారాలు! అంతే. ఏ మతమైనా
ముక్తిమార్గానికి తోప చూపించేదే కదా,
తండె!

ಸಾಹೇಬ್: ಅವನು ಬೇಟ್ಯಾ! ಅಂದುಕೆ

మన అల్లా మనకు ముక్కి మార్గం చూపిస్తాడు. ఇస్లాంనే నమ్మి జీవిద్దాం. స్వామివారి వద్ద సెలవు తీసుకొని మన యింటికి వెళ్లాం పద బేటా.

సిద్ధయు : తంత్రీ స్వామి వారి పాదాలకు నా మనస్సు అంకితప్పేపోయింది. నా గురుదేవులను పదలి నేను రాలేను. నన్న క్షమించండి.

ఆదంబీ: నాయనా! లేక లేక పుట్టిన ఒక్కగానొక్క జిడ్డపు. నీపైనే ప్రాణాలస్తు పెట్టుకొని జీవిస్తున్నాను. కన్నతల్లి మనసు ఎంతగా కష్టపడుతుందో అర్థం చేసుకోలేవా?

సిద్ధయు: అమ్మా! నీ ప్రేమను నేను అర్థం చేసుకొనగలను. ఒక్క జిడ్డకు తల్లివైన నీకే యింత ప్రేమ వుంటే సకల లోకాలనూ పొలిస్తున్న ఆ తంత్రీకి ఎంత ప్రేమ వుంటుందో కదా! అమ్మా మీరు, నేను, మనందరమూ ఈ ప్రేమమూల్లి శ్రీ పీరబుహేయంద్ర స్వామినే ఆశ్రయిద్దాం. స్వామి నీడలో నేను సంతోషంగా వుంటాను. మీరు కూడా సంతోషంగా వుండండి.

చేతులు జోడించి తల్లిదంత్రులను కన్నటితో వేడుకొన్నాడు సిద్ధుడు.

★★★

ఒకానొక సమయంలో పరిపూర్ణాచార్యులు, ప్రకృతాంబ అనే పుణ్యదంపతులు తీర్థయాత్రలు చేస్తూ ఒక నభిసమీపంలో ప్రయాణం చేస్తుండగా గర్భవతి అయిన ప్రకృతాంబకు పురిటి నొప్పులు ఆరంభమై మగజడ్డను ప్రసవిస్తుంది. ఆ సమయంలో దురదృష్టవశాత్తు నభిస్తానం చేస్తూ కాలుజాలి నబిలో పడి మరణిస్తాడు భర్త. ప్రకృతాంబ దుఃఖాన్ని భలంపలేక ప్రాణాలు విడుస్తుంది. ఒంటరి వాడైన ఆ పసికందును ఒక

తపస్యి చేరచిసి ‘పీరబుహేయు’ అని నామకరణం చేసి పెంచుతుంటాడు. కొన్నాళ్ళకు సంతానం లేని పీరభోజయాచార్యులు, పీరపాపమాంబ అనే దంపతులకు ఆ జిడ్డను అప్పగించి, దైవప్రసాదంగా భావించి ఆ జిడ్డను పెంచుకొనపలసించిగా ఆదేశిస్తాడు. పెలిగి పెద్దవాడైన పీరబుహేయు ఒకనాడు తల్లి పీరపాపమాంబతో తాను లోకానురహస్యం దేశసంచారం చేయవలసివుందని, అనుబంధాలకు, బాంధవ్యాలకు అతీతుడైన ప్రజలందలకీ ముక్కిమార్గాన్ని బోధిస్తూ తత్పుబోధలు చేయవలసిన కర్తవ్యం తన ఎదుటవున్నదని యిల్లువదలి వెళ్ళిందుకు అనుమతించమని ప్రార్థిస్తారు. తనను విడుచి వెళ్ళవద్దని దుఃఖస్తున్న తల్లిని ఊరడించి, తత్పుబోధగావించి ఆమెను శాంతింపజేస్తాడు పీరబుహేయం. అతని మహాత్మాన్ని అర్థం చేసుకున్న పీరపాపమాంబ అతని అవతార కార్యానికి తాను అడ్డ రాకూడదని భావించి సంతోషంగా అతనిని సాగనంపుతుంది. ఆ అవతార పురుషుడు శ్రీపీరబుహేయంద్రస్వామి యింటి నుండి బయలుదేరి పొదచాలియై సంచిలస్తూ ఆంధ్రదేశంలోని, కర్మాలు జిల్లా బనగానపల్లి పట్టణాన్ని చేరుకుంటారు. బనగానపల్లి పట్టణం లోని గిలమిరెడ్డి అప్పమ్మగాలి యింటి అరుగుపై ఆ రాత్రి విత్సమిస్తాడు శ్రీ పీరబుహేయంద్రస్వామి. గిలమిరెడ్డి అప్పమ్మాది అత్యంత సంపన్న కుటుంబం. సాధుసత్పురుషులను సేవిస్తూ, పేదసాదలనాదరిస్తూ ధర్మసిరతి, దైవచింతనలతో జీవనం సాగించే అప్పమ్మ ఉత్తమ సౌఖ్య. అడిగిన వాలికి లేదనకుండా సహాయపడే గొప్ప

దానశీలి.

గిలమిరెడ్డి అప్పమ్మ ఉదయాన్నే వాకిలి తలుపు తెరచి వీధి అరుగుపై పున్న పీరబుహేయంద్ర స్వామిని చూచి ప్రశ్నించగా, తాను ఎవరూలేని ఒంటరివాడనసీ జీవనోపాధి కోసం వచ్చానని చెప్పిన ఆయనకు ఆవులు కాచే పనిని అప్పగిస్తుంది అప్పమ్మ. ఆ సమయంలో ఆయన బిష్టాన్ని గుర్తించిన అప్పమ్మ ర్యాట్టివాడైన తన కుమారుని కరుణించమని ప్రార్థిస్తుంది. ఆయన ఆ పిల్లవాడికి దృష్టిని ప్రసాదించి బీవిస్తారు. ఆ రీస్జుల్లోనే బనగాన పల్లె సమీపంలోని రవ్వల కొండగుపలో కూర్చోని కాలజ్ఞానాన్ని రచించి ప్రజలకు తత్పుబోధలు చేస్తూ కొంతకాలం తర్వాత బనగానపల్లెను వీడి కంచిమల్లయపల్లె చేరుకున్నారు శ్రీ పీరబుహేయంద్ర స్వామి.

కంచి మల్ల యి పల్లె లో వడ్డంగి పనిని వృత్తిగా ఎంచుకుని జీవించసాగారు శ్రీ పీరబుహేయంద్రస్వామి. ఆరీస్జుల్లోనే స్వామి మహిమలు ఎన్నో వెల్లడి కావటంతో ప్రజలు ఆయనను భగవదవతారంగా భావించసాగారు. కొన్నాళ్ళకు స్వామి ఆ వూరి వాస్తవ్యరూలయిన గోవిందమ్మ అను యోగ్యరూలైన కన్నను విహారమాడి గృహస్తాత్మమాన్ని స్వీకరిస్తారు. ఆ దంపతులకు నలుగురు కుమారులు, ఒక కుమారె జన్మిస్తారు.

ఒకసారి కంచిమల్లయపల్లె ర్యామంలో మహాచిక వ్యాధి వ్యాపిస్తుంది. ఊరి ప్రజలంతా పాశలేరమ్మ గుడిలో పూజలు చేస్తూ ఆ ర్యామ దేవతకు ‘చలిచి అన్నం’ (ఉపు కూడా వేయిని పెరుగన్నం) వండి మిగతా 21వ పేజీలో

వార్షాలూపము

(గత సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీ ప్రకాశానంద స్వామివారిచే విరచితమైన వార్షాలాపమునే యిందులో గ్రంథము గ్రాంథికభాషలో ప్రాయిబడి వుండటం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంచి పారకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పారకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాల ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషలో ఈ గ్రంథాన్ని పారకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

ఎనిమిదవ ప్రసంగము

గురుద్రోహి జూడాసు

ఈ ఉపదేశాలను విని మతాచార్యులు, నాయకులు భవనంలో సమావేశమై ఏదో విధంగా జీసు ప్రాణాలను తీయాలని భావించారు. వారు జీసును యొక్క పన్నెండు మంది శిష్యులలో నుండి జూడాసు అనే శిష్యుని వెతికారు. గురుద్రోహి అయిన జూడాసు ఇలా అన్నాడు - “నేను జీసును మీకు అప్పగించినట్లుతే మీరు నాకేమి ఇస్తారు?” ముపై వెండి నాణాలకు బేరం జలగించి. జూడాసు మతాచార్యులతో ఇలా అన్నాడు - “నేను సైగచేసి జీసును ఎవరో సూచిస్తాను. మీరు పట్టుకోండి. జూడాసు జీసును దగ్గరకు వచ్చి ‘మహాపుభూ’ అని ఆయన చేతిని తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

వెంటనే మతాచార్యుల మనుషులు జీసును పట్టుకొని బైటకు తీసుకుని వెళ్ళారు. జనసమూహం నుండి ఒకరు కత్తిని బయటకు లాగాడు. ఇది చూసి జీసును ఇలా

అన్నాడు - “ఓ స్నేహితుడా! కత్తిని ఒరలో వుంచు. కత్తిని చేతబట్టినవాడు కత్తితినే చనిపోతాడు”. మతాచార్యులు జీసును వ్యతిరేకంగా చెప్పడానికి అబద్ధసాక్షాత్కాలను సిద్ధం చేయడానికి ప్రయత్నించారు. కానీ ఎవరూ ముందుకు రాలేదు.

ప్రధానాచార్యులు ఇలా అడిగారు - “దేవుడి మీద ఒబ్బేసి చెప్పు. నువ్వు దేవుడి కుమారుడివైన కీస్తువేనా?” జీసు ఇలా అన్నాడు - “మీరే అంటున్నారు కదా?” మతాచార్యులకు ఈ సమాధానం చాలు. వెంటనే వారు జీసును మరణదండన విధించాలని నిర్ణయించారు. మతాచార్యులు జీసును ఇతర మతాచార్యుల ఎదుట నిలబెట్టారు. ఇంతలో జూడాసుకు పశ్చాత్తాపము కలిగి ముపై వెండినాణాలను మతాచార్యునికి తిలిగి ఇచ్చివేశాడు. అతడిలా అన్నాడు - “నేను నిర్దీషి అయిన వ్యక్తిని మోసగించాను. పొపము చేశాను”. అతనికి మతాచార్యులిలా సమాధానం చెప్పారు. “మాకేమి? నీ సంగతి నీకే తెలియాలి!” జూడాసు తరువాత

పశ్చాత్తాపంతో ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు.

కొరతపై కీస్తు

గవర్నరు జీసనును అడిగాడు - “సీవు యూదుల రాజువా?”

జీసను : “సీవే అంటున్నావు కదా?”

అప్పుడు మతాచార్యులు జీసను మీద నేరాలను మోపారు. జీసను మౌనం వహించాడు. గవర్నరుకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. అతడు ప్రజలనుదేశించి ఇలా అన్నాడు - “ఈ కీస్తు అనబడే జీసనును నేను ఏమి చేయాలి?” అప్పుడు మతాచార్యులు ప్రజలను తమవైపు తీప్పుకోడానికి ధనాన్ని విరజిమ్ముసాగారు. అది తీసుకుని ప్రజలు జవాబిచ్చారు - “కొరత వేయండి!”

గవర్నరు ఇలా అన్నాడు - “నిర్భీషి రక్తంతో నేను తప్పు చేయలేను. మీ ఇష్టం వచ్చినట్టే చేయండి!” అప్పుడు ప్రజలందరూ ఇలా అన్నారు - “ఆయన రక్తము మా మీదను, మా సంతానాల మీద పడుగాక”. ఆ తరువాత సైనికులు అతనికి పాతబట్టలు కట్టి, ముళ్ళ కిరీటము పెట్టి, “యూదులరాజు! మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని నమస్కారం చేయి!” అని వేళాకోళం చేశారు. జీసనును చంపే ప్రదేశానికి తీసుకెళ్ళి మేకు నాటారు. ఆ సమయంలో ఆక్కడి నుండి వెళ్ళిపోతున్న వారు కొందరు ఇలా అన్నారు - “మందిరాన్ని కూలగించ్చి మూడు రోజులలో కొత్తది కట్టాలనే ఉద్దేశంగల జనులారా! మీ జాతిని రక్షించుకోండి!”

ప్రదానాచార్యుడు ఇలా పరిహసం చేశాడు - “ఇతరులను రక్షించగలవాడు తన జాతిని రక్షించలేదా? నీకు దేవుడి మీద నమ్మకం లేదా? సీవు దేవుడి కుమారుడివైతే దేవుడు నిన్నెందుకు రక్షించడం లేదు?” ఇలా అంటూ ప్రదానాచార్యుడు ఆజ్ఞాపించాడు - “ధర్మాన్ని రక్షించడం కోసం జీసనును వెంటనే చంపివేయండి!” అప్పుడు జీసను శరీరము కొరతపైన కట్టి చేతులు, కాళ్ళు, వశము - ఈ చోటు మేకులు నాటబడ్డాయి. ఇది రాక్షసప్రకృతి.

అనుర ప్రకృతి

అనుర ప్రకృతి మీద ఈ విరోచనోపాఖ్యానము వినండి -

అనుర ప్రకృతి అంటే శరీరమే ఆత్మ అని విశ్వసించి భోగవిలాన తప్పురులవడము.

విరోచనుడు, ఇంద్రుడు ప్రజాపతి దగ్గరకు ఉపదేశానికి వెళ్ళారు. ప్రజాపతి వారికి ఆత్మానుభూతి కలుగజేయడానికి ఇలా అన్నాడు - అందమైన వస్తాలు, ఆభరణాలతో అలంకరించుకుని నీటి పాత్రలో చూడండి. అప్పుడు వారు అలా అలంకరించుకుని నీటిపాత్రలో చూశారు. ప్రజాపతి, “ఏమి చూస్తున్నారు?” అని అడిగాడు. ఇలా అడగడంలో ఆయన ఉద్దేశమిది - “ప్రతిజింబములో చూసేవస్తే శరీరంతో వున్న సంబంధం వలన వచ్చినవే. ఉదాహరణకు ఆ ఆభరణాలు మొల్లు॥నవస్తే మధ్యలో వచ్చినవే (అంటే ఆగంతుకాలే). ఇలానే జుట్టు, గోళ్ళ కూడాను. ఇలానే శరీరం కూడా ఆగంతుకమే (అంటే మధ్యలో వచ్చినదే) అని దాని ఆగమాపాయత్వాన్ని (అంటే అది ఎలా సంభవిస్తుంది) తెలిసికొంటే వీరికి ఆత్మానాత్మజ్ఞానము కలుగుతుంది అని. కానీ వాలద్దలికి ప్రజాపతి ఉద్దేశానికి విరుద్ధంగా విపరీతజ్ఞానము (అవసరమైన జ్ఞానము) కలిగింది. ఆ ఉపదేశానికి ఆనందించి వాలిలా అన్నారు - “సాధ్మీ! మేమిద్దరమూ చక్కగా అలంకరణ చేసుకున్న శరీరాన్ని నీటిలో చూస్తున్నాము. ఈ అందమైన వస్తాలతో, ఆభరణాలతో అలంకరింపబడిన శరీరమే బ్రహ్మము అని తెలిసికొన్నాము. ఇది అమృతము, అభయము” ఇలా చెప్పి అనందించి వెళ్ళిపోయారు.

ఇంద్రుడు బుద్ధిమంతుడు. అతడు నేరుగా దేవతల దగ్గరకు వెళ్ళలేదు. అతడు ఏకాంతంగా మననం చేశాడు. ప్రజాపతి దగ్గరకు అనేకసార్లు వెళ్ళి చివరకు ఆత్మజ్ఞానం పాందాడు. విరోచనుడు జడుడు. అతడు తనరాజ్యాన్ని వెళ్ళి తన అనుర ప్రజాసీకానికి ఇంకా ఎక్కువ విషయభోగాలను అనుభవించమని చెప్పాడు. అతడింకా ఇలా అన్నాడు -

“నేను బ్రహ్మ దగ్గరకు వెళ్ళి ఈ ఉపదేశాన్ని పాందాను - శరీరమే ఆత్మ ‘ఆత్మేవేషా మహాయ్యః, ఆత్మ పరిచర్యః’ - ‘శరీరరూపమైన ఆత్మే పూజింపదగినబి, శరీరరూపమైన ఆత్మే సేవించదగినబి. భోగవిలాసాలలో మునిగి అన్ని రకాల ఆనందాలనూ అనుభవించండి. చచ్చక ఏమీ లేదు.

‘ఇమం చాముం చేతి’ - ‘ఈ లోకము, పరలోకము కూడ మీదే!’

పరలోకాన్ని అంగీకరించని చార్యాకులు కూడా చనిపోయిన తరువాత శ్వశానయాత్రలో శవాన్ని పల్లకీలో పెట్టి

విలువైన వస్తూలు, పూలమాలలు, అగరుధూపము, అత్తరులు మొ॥న వాటితోనూ డంకా, దుందుళ (డోలు, సన్మాయి మొ॥నవి) మొ॥న వాద్యలతోనూ ఎంతో అట్టహసంతో, సంగీతము, పూజ మొ॥న కార్యక్రమాలతో తీసుకుని వెళతారు. వారి స్వారకచిహ్నాలుగా పెద్ద పెద్ద శిల్పాలనో, భవనాలనో నిర్మించడం కూడా గౌరవమని తలుస్తారు. శహనికి వారు మాపే గౌరవము, వైభవము పరితోకంలో కలుగుతుందని నమ్ముతారు.”

పై బోధ చేసిన తరువాత విరోచనుడు పెద్ద పెద్ద భవనాలు నిర్మించాడు. అనేక రకాలైన విలాసాంప్రాప్తికి అనుభవించడానికి తెప్పించాడు. తాను కుర్చోడానికి రత్నాలతో పాదగబడిన సింహాసనాన్ని తయారు చేయించాడు. వజ్రవైధుర్యాలను ధరించాడు. విహారానికి వెళ్ళే సమయంలో సేనాభిపతులు అతనికి రత్నాలచిత్తమైన పల్లకీ, రత్నాలచిత్తమైన అంబాలీ, డంకా మొ॥న వాద్యాలను ఏర్పాటు చేశారు. ‘మహారాజాభిరాజ’, ‘సార్వభోమాభిపతి’ మొ॥న జిరుదులను పాంచ నౌకరులతో పిలిపించుకునేవాడు ఇతరులకు కూడా వారి వారికి తగినట్లు రాజరత్న, రాజభూషణ మొ॥న జిరుదులను ఇచ్చాడు. సంవత్సరంలో కొన్ని ప్రత్యేక దినాలతో ఆర్ఘాటంగా వాహనం మీద బయలుదేలి ప్రజల పూజలను అందుకునేవాడు.

అనురులు తమకు లభించిన భోగాలతో వేశ్యల సృత్యాలతోనూ, పాటలతోనూ నిమగ్నులయ్యారు. అందరూ కలిసి వనభోజనాలు చేసుకుని అనేక రకాల రుచికరములైన అన్న పాసీయాలను ఆస్వాధించారు. అనురాభిపతి అయిన విరోచనుడు కలిగించిన దేవోత్సభావాన్ని, భోగవిలాస జీవితాన్ని, సేవలను, పూజలను అందుకునే విధ్య కూడా వంశపొరంపర్యంగా రాజులను సంక్రమించింది.

వారి నుండి తెలిసో, తెలియకో ఈ వైఖలి ధనవంతులలో ప్రవేశించింది. ధనవంతులు తమ శరీరపాశచో ముఖ్యమని విలాసాలలో మునిగిపాశయారు. కాబట్టి పెళ్ళి మొ॥న శుభసమయాలలో వేశ్యల సృత్యాన్ని, ప్రదర్శనలను, గీతాలను ఏర్పాటు చేస్తారు. ఆ తరువాత అనేకమంచిని అవిసీతికరములైన వాసనలతో కూడిన కార్యాలకు పులిగొల్పుతారు.

ఈ అనర్థ పరంపర ఇంతటితో ఆగలేదు. ఈమధ్య

రాజులలోనూ, ధనవంతులలోనూ ఈ శరీరపూజ మితిమీలపోయింది. తీర్మాలలోనూ, పుణ్యక్షేత్రాలలోనూ, మతాలలోనూ, ఆశ్రమాలలోనూ ఈ వైఖలి ఎక్కువగా వున్నది. గురువులు, మతాచార్యులు, సన్మానులు, త్యాగులు సంసార సుఖాలను మలిగి ఆత్మప్రాప్తికి బదులు తమ కలుపితమైన ఆచరణ మార్గాన్ని అమాయకప్రజలనెత్తిన రుద్ధి వారిని వలలో చిక్కించుకుంటున్నారు. వారిలో కూడా ఈ అసురస్వభావము ఎక్కువగా వున్నది. వారు లోకులు ఏమనుకుంటారో అనే భయంతో మాత్రమే వేశ్యల సృత్యానీతాలను అనుభవించరు. మిగిలిన అన్ని భోగవిలాసాలకూ వెనుకాడరు. చతురుము, చామరము, దండము, డంకా, దుందుళ, పాలకి, పాదుకలు వుంటాయి. ఏమి చెప్పును? బంగారాన్ని తాకినంతమాత్రానే ప్రాయశ్చిత్తము చేసుకోవాలని బుఘుల ధర్మం వుంటే, బంగారపు సింహాసనం మీద కూర్చుని తమ శరీరానికి ఇతర భక్తుల చేత పూజలు చేయస్తారు. పాదపూజలు చేయించుకుని శిష్య, ప్రశీష్యుల ద్వారా ఉపదేశాలు చేయస్తారు. రాజులు వాహనాలు ఎక్కి బయటకు వెళ్ళినట్లు వారు కూడా వాహనాలనెక్కి బయటకు వస్తారు. వారు రాజులకు రాజులు. కాబట్టి వారి రాజవైభవము వుంటే వుండనివ్వండి. కానీ వారు ప్రజలను మభృషెట్టడానికి ఇలా అంటారు - “ఇవన్నీ మా మతానికి శోభ కలిగించడానికి! మాకు ఎటువంటి వైభవమూ ఆక్కరలేదు. ఫలానా సాంప్రదాయాలను చూడండి. వారు ఎంత సేవ చేయించుకుంటున్నారో! ఎటువంటి ఊరేగింపుతో బయటకు వస్తారో! నీ ధర్మమేమి తక్కువైనదా? నీ మతం ఆ మతం కంటే గొప్పది. మీ శక్తి వారి శక్తి కంటే ఎక్కువ. వారు వారి గురువుకు చేసిన సేవకంటే మీరు మీ గురువుకు ఎక్కువ సేవ చేయాలి. మహావైభవోపేతంగా ఊరేగింపు జరపాలి. లేకపోతే మీ సాంప్రదాయానికి హోని కలుగుతుంది. ఇలానే రాజుల ఊరేగింపు జరిగినపుడు నగరమంతా అలంకరింపబడుతుంది. రాజమార్గాలస్నీ జండాలతోనూ, తోరణాలతోనూ ప్రకాశిస్తూ వుంటాయి. కర్రలతో ద్వారాలను తయారు చేసి రకరకాల అలంకరణలు చేస్తారు. ధనవంతులు కూడా విపాశలలో ఇలాగే అలంకరణలు చేస్తారు. మేము (మతగురువులు) రాజులకే రాజులము (గురువులము)! కాబట్టి మాకు కూడా ఇలానే ప్రకాశవంతమైన అలంకరింపబడిన వస్తుభూషణాదులు, వైభవాలు ఉండాలి.”

మిగితా 18వ పేజీలో

మాత్రాదేవ న్యుమ్యులు

శ్రీమతి సరోజని జాలారాయ

శ్రీ మతి సరోజని జాలారావుగారు
మాతృత్వార్థి అభివేషులమంగమ్మ
తల్లి స్ఫుతులను ఈ విధంగా
తెలియచేస్తున్నారు:

పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగారు శలీరంతో
వున్నప్పుడు, పూజ్యత్వార్థి అమృగాలిని మేము
అంటే సత్సంగ సభ్యులెవ్వరు మాడలేదు.
సత్సంగానికి రావడం మాస్టరుగాలిని
దల్చించుకోవడం వెళ్లిపోవడం
జరిగేబి. ఒక్కసాలి మాత్రం.....ఒక
భక్తుడికి పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగారు
ఏకముఖ రుద్రాక్ష, తిరుపతిలో
ఇచ్చారట. (తిరుపతిలో అతనికి
దర్శనమిచ్చి రుద్రాక్ష ప్రసాదించిన
సమయంలో పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగారు
ఒంగోలులోనే వున్నారట!! ఆ సంగతి
తరువాత తెలిసించి) అతను పూజ్యత్వార్థి
మాస్టరుగాల దగ్గరికి వచ్చినప్పుడు, ఆ
రుద్రాక్షని అమృగాలికి చూపించమని
నన్ను లోపలి పంపించారు. అప్పుడు
మొదటిసాలి పూజ్యత్వార్థి అమృగాలిని
చూసాను! మళ్ళీ మాస్టరుగారు సమాధి
అయిన తరువాతే చూడటం జిలగించి.

పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగాల సమాధి
అనంతరం, నేను మావారు, ప్రతిరోజు
మాస్టరుగాల సమాధికి సేవ

చేసుకునేవాళ్ళం. కానీ మా మనసులో
మాత్రం ఇప్పుడు మనల్ని ఎవ్వరు
నడిపిస్తారు? మళ్ళీ అంతటి ప్రేమమూర్తి
ఎక్కడ దొరుకుతారు? అని చాలా
బాధ పడుతుండేవాళ్ళం! ఒకళ్ళిద్దిని
మహాత్ములనుకుని కలుసుకున్నాము.
కానీ నశ్చక తిలగి వచ్చేసాము. పూజ్యత్వార్థి
మాస్టరుగారు నా చేత సత్సంగాలు
చేయించేవారు. మా ఇంట్లో కూడా ప్రతి
సోమవారం సత్సంగం చేసుకునేవాళ్ళం.
కొన్నాళ్ళకి పూజ్యత్వార్థి అమృగారు
వారి ఇంట్లో గురువారం సత్సంగం
చేసుకొమ్మని నాకు కబురు చేశారు.
ఇంక ఆప్పటినుంచి అమృగాలితో
సాంగత్యం ప్రారంభమయ్యింది.
వారానికి ఒక రోజుల్లా పోయి, రోజుం
పూజ్యత్వార్థి అమృగాల ఇంటికి వెడుతూ
వుండేవాళ్ళం. పూజ్యత్వార్థి అమృగాల
ప్రేమాదరణలతో మాస్టరుగారు
లేరే అన్న బాధ కొంచెం కొంచెం
పలచబడసాగించి. ఇలా రోజులు
గడుస్తుండగా పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగాల
ఇల్లు కట్టడం పూర్తయ్యింది. ఒక శుభ
ముహూర్తంలో పూజ్యత్వార్థి అమృగారు,
బాబుగారు, వేదమ్మ, కొచ్చిమంచి
బంధువులు,

మరికొచ్చిమంచి

సత్సంగసభ్యులతో ఇంటి గృహప్రవేశం
జిలగించి. అయితే నాకు, అమృగారు
కొత్త ఇంటికి మారుతుంటే, కొంచం
బాధ అనిపించించి, ఎందుకంటే
ఇప్పుడు ఉన్న ఇంట్లోనే పూజ్యత్వార్థి
మాస్టర్ గారితో అనుబంధం, ఇక్కడే
సమాధి అవ్వడం,,,ఇవన్నీ జరగడం
వల్ల, మాస్టరుగారు ఇక్కడే వున్నారన్న
భావన ఎక్కువగా వుండేబి. కొత్త ఇంట్లో
అలాగ అనిపించదేమో అనుకునేదాన్ని.
ఒకరోజు పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగారు కొత్త
ఇంట్లో కూర్చుని వున్నట్లు, నేను వెళ్లి
నమస్కారం చేసుకుంటే, నా తల మీద
చెయ్యి పెట్టి బిపించినట్టు కల వచ్చింది,
వారి చేతి స్పృర్జ చాలా రోజులవరకు
అనుభవమౌతూ వుండేబి. ఆ తర్వాత
వారి ఆ కొత్త ఇంట్లోకూడా చాలా
ఆనందంగా వుండేబి.

కొన్నిరోజులకు కావలి డాక్టరు
గారు, పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగాలి
విరుపాం చేయించి తెచ్చారు. సత్సంగ
సభ్యులందరూ ఎదురెళ్లి నామం
చెపుతూ తీసుకుని వస్తున్నారు.
నేను పూజ్యత్వార్థి అమృగాల దగ్గర
కూర్చుని పూలమాల కడుతున్నాను.
ఈ మాల పూజ్యత్వార్థి మాస్టరుగాలికి

వేస్తే బాగుండును అనిపించింది. కానీ ఆయనకు వేయడానికి పూల దండ పురమాయించారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు రానే వచ్చారు. ఈ లోపున ఒకరు వచ్చి నా చేతిలో మాల తీసుకుని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి వేశారు. అంటే అప్పటికి ఇంకా ఆ దండ రాలేదని, ఈ మాల వేసారట. నాకు చాలా సంతోషంగా అనిపించింది. మనస్ఫూర్తిగా కోరుకుంటే అమృగాలి సమక్షంలో నెరవేరకపోవడం అనేదే ఘండేది కాదు. మా సత్యంగ సభ్యలందరము కలిసి 15 మంచి దాకా ఘండే వాళ్ళము అంతే! మేమే అన్ని పూజలు, పండగలు చేసుకునేవాళ్ళము. ఒకరోజు ఒక సత్యంగసభ్యరాలికి, పూలంగి సేవ చేసుకొమ్మని పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు కలలో చెప్పారట. వెంటనే మేము పూజ్యశ్రీ అమృగాలికి ఈ విషయం చెబితే, అలాగే చేసుకోమన్నారు. ఆ రోజు పెద్ద పండగ లాగ ఘండేది. పూలు తేవటం, మాలలు అల్లటం, అలంకరించటం,,అప్పట్లో కొత్త కావడం వల్ల అలంకరణ సలగా రాక మాలలు వేళ్ళాడ బీసేవాళ్ళం. తరువాత ముందు భాగం మాత్రమే అలంకరించేవాళ్ళం, తరువాత నేను పేపర్ మీద పూలతో డిజైన్ వేసుకుని తెచ్చేదాన్ని. దానిని షాల్ మీద (సూది దారంతో కుట్టు వేసి) అతికించేవాళ్ళం. ఒకరోజు సలగా కుదరక పాతే, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు(విర్మాం లో) భుజాలు కబిపి సలచేసుకోవడం మేమందరం చూసాము. ఒకసాలి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు నాకు కలలో కనపడి, “పూలంగి సేవ యిలాగేనా చేయడం?” అని అడిగారు. ఆ సంగతి నేను పూజ్యశ్రీ అమృగాలితో చెప్పాను. అప్పుడు

అమృగారు, తిరుపతిలో వెంకటేశ్వర స్వామికి ఎలా చేస్తారో వివరంగా చెప్పి అలా చేసుకోమన్నారు (పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఏ విషయమైనా చాలా వరకు మనం అడిగితేనే చెప్పేవారు). అప్పటినించి, పూల అలంకరణ అయ్యక, బాబా అష్టోత్తరం చబిబి, నివేదన చేసి, హరతి ఇచ్చేవాళ్ళం. అది ఇప్పటి వరకు అలాగే కొనసాగుతోంది. అదే విధంగా పత్రికనేవ కూడా మాత్రమే మొదలయ్యింది. అంతకుముందు, రెండు మూడు రోజులు బైటవాళ్ళని పిలిచి చేయించేవారు. తరువాత మేమందరం పూజ్యశ్రీ అమృగాలి అనుమతితో ఆ సేవ కూడా చేసుకోవడం మొదలు పెట్టాము. పత్రిక సేవ అయిపోగానే పూజ్యశ్రీ అమృగారు మమ్మలుందలని పిలిచి, రకరకాల ప్రసాదాలు పెట్టేవారు. పూజ్యశ్రీ అమృగారు మంచి మంచి విషయాలు చెప్పు ఘంటే, అవస్త్ర వింటూ తినేవాళ్ళం. ఒకొక్కసాలి అందరం మధ్యాహ్న సమయంలో ఒకొక్క పదార్థం, చేసుకుని తీసుకువస్తే, అవస్త్ర పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలికి నివేదించి, పెద్ద పళ్ళెంలో అవస్త్ర కలిపేసి, అమృగారే మాకు పెద్ద పెద్ద ముద్దలు పెట్టేవారు. ఒకొక్కసాలి తీట పని కూడా చేసేవాళ్ళం. దానికోసం పాద్మన్మే వెళ్లిపోయేవాళ్ళం. అప్పుడు, పూజ్యశ్రీ అమృగారు కూడా బయటికి వచ్చి కూర్చుని, సలహాలు, సూచనలు చేస్తూ సేవ చేయించే వారు. అప్పట్లో మేము ఏ సేవ అయినా పూజ్యశ్రీ అమృగాలి సమక్షంలోనే చేసుకునే వాళ్ళం. సేవలే కాదు పండగలు కూడా చేసుకునే వాళ్ళం. ముఖ్యంగా వరలక్ష్మి ప్రతం! పూజ్యశ్రీ అమృగాలి పుట్టినరోజు

వేడుకలు కూడా ముందుగా మాత్రమే మొదలయ్యాయని చెప్పవచ్చు.

ఒకసాలి చివటం అమ్మ ఆరాధన రోజు అమృగాలి సమక్షంలో పూజ చేసుకోవడానికి వెళ్ళాము. ఆరోజు నేను మైసూర్ పాక్ ప్రసాదం చేసుకుని తీసుకుని వెళ్లాను. పూజ అంతా అయిపోయాక, నేను చేసిన ప్రసాదం పూజ్యశ్రీ అమృగాలి చేత తాకించి నివేదన పెట్టడానికి తీసుకుని వస్తూ, ఈరోజు మైసూర్ పాక్ అమృగాలికి తినిపిస్తే బాగుండును అనిపించింది. ఎప్పుడు పూజ చేసుకున్న మేము తెచ్చిన ప్రసాదాలస్త్రీ అమృగాలిచేత తాకించి, అప్పుడు నివేదన చేసేవాళ్ళం. ఆరోజు కూడా అలాగే చేసి, పూజంతా అయ్యక అమృగాలి దగ్గరకి వెళ్లి, “అమ్మ! ఈ రోజు మీకు మైసూరుపాక్ తినిపించాలని గాఢంగా అనిపిస్తోంది”,,,అని ఒక్క నిమిషం ఆగాను. వెంటనే అమృగారు ,”బీ! తప్పకుండా తినిపించండి, ఇందాక మీరు మూత తీసి చూపించినప్పుడే నాకూ తినాలి అనిపించింది” అన్నారు. నేను వెంటనే పూజ్యశ్రీ అమృగాలికి మైసూర్ పాక్ తినిపించాను. అదొక మధురానుభూతి. ఆ సంఘటన ఎప్పటికి మరపురానిది. ఇంకొకసాలి పూజ్యశ్రీ అమృగాలి గబిలో బాబా, మాస్టరు గార్లకు పూజ చేసుకుంటున్నాము. ప్రసాదం పెట్టాము గాని, మంచి సీళ్ళు పెట్టడం మళ్ళి పాయాము, నేను లేచివెళ్లి ఒక గ్లాసుతో మంచిసీళ్ళు తీసుకుని వస్తూ అమృగాలి వైపు చూసాను, ఒక్కసాలి ఒళ్ళ జలదలించింది, పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఒక కాలు పైకి మడత వేసుకుని, ఇంకొక కాలు కిందకి వేలాడేసుకుని

బంటినిండా నగలతో అమృవాలిలా కనిపించారు. ఒకే ఒక్క నిముషం! కానీ నాకు చాలానేపు గుండె దడదడ లాడించి. అటువంటి దర్శనం ప్రసాదించిన మహాలక్ష్మి స్వరూపిణి అమృగాలికి కోటి కోటి ప్రణామములు. ఆ రోజులు మరపు రానిని. ప్రతి రోజు అమృగాలతో సాన్నిహిత్యం! అమృగాలని విడిచి మమ్మలిని మేము వూహించుకోలేని రోజులు గడిపాము. ఇళ్లలో అన్ని పనులు చేసుకుని అమృగాల దగ్గరకి పలిగెత్తేవాళ్లం. చాలా కొద్ది రోజులలోనే మాప్సరుగారు చూపించే ప్రేమని అమృగాల దగ్గర పాందాము. మాక్కెతే పూజ్యశ్రీ మాప్సరుగాలికి, పూజ్యశ్రీ అమృగాలికి భేదమే లేదనిపించేది. ఇలా ఆనందంగా రోజులు గడుస్తుండగా, పిడుగుపాటు లాంటి వార్త, పూజ్యశ్రీ అమృగారు హైదరాబాద్ వెళ్లిపోతున్నారని. ఇక మా అందరి బాధా వర్షనాతీతం. ఎంతగా అమృగారు మాకు స్థాచెప్పినా ఊరండిల్లని శోకం.

పూజ్యశ్రీ అమృగారు
హైదరాబాదు వెళ్లిపోయారు. అప్పుడు అమృగాలతో పాణ్ణ లో మాట్లాడే అవకాశం ఉండేది. ఒంగోలులో పూజ్యశ్రీ అమృగారు జిలిపించే కార్యక్రమాలన్నీ, మేము యథాతథం చేసేవాళ్లం. ఇంచుమించు ప్రతిరోజు అమృగాలతో మాట్లాడే వాళ్లం. కొన్నాళ్లకి, కావలి బాబా గుడిలో పూజ్యశ్రీ మాప్సరుగాల విర్ఘా ప్రతిష్టకి అమృగారు కావలి వచ్చారు. మమ్మలిని కూడా రమ్మని కబురు చేసారు. మేము కొంతమించి ఒంగోలు నించి వెళ్లాము. ప్రతి రోజు ఉదయం 10 గంటలకు పూజ్యశ్రీ అమృగారు సత్పంగం చేసేవారు. ఒకరోజు ఒకలీ జిలగించి. మేమందరం ఉదయం 10 గంటలు అవ్యగానే అమృగాల గబిముందు హజరయ్యేవాళ్లం. ఆ గబికి చిన్న గడప ఉండేది., అమృగారు కూర్చునే సింహసనాన్ని ఆ గడప దాటించాలి. ప్రతి రోజు సేవకులు ఆసేవ చేసేవారు. కానీ ఆ రోజు ఆ సమయానికి అక్కడ ఎవరూ లేరు, పూజ్యశ్రీ అమృగారు నావైపు చూసి సింహసనం పట్టమన్నట్లు సైగ చేసారు. నాకు కాస్సేపు ఏమి చేయాలో అర్థం కాలేదు, నేను ఒక్కదానిని ఎలా పట్టడం అని ఆలోచిస్తూ, ధైర్యం చేసి రెండు చేతులతో పైన, కింద పట్టుకుని పైకి లేపాను. నాకు తెలియకుండానే అమృగారు అతి తేలికగా గడప ఇవతలికి వచ్చేసారు. నాకు చాలా చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది, అదెలా నాధ్యం అని! ఆ రకంగా నాకు సేవని ప్రసాదించారు మన అమృగారు. ప్రతి రోజు సత్పంగంలో మేమందరము రకరకాల ప్రశ్నలు అడిగేవాళ్లం. అందులో నాకు గుర్తున్న ఒకటి రెండు మీతో పంచుకుంటాను.

మహాత్ములతో బుణానుబంధం ఉండాలంటే ఏం చేయాలమ్మా? అని నేనుఅడిగినదానికి, పూజ్యశ్రీ అమృగారు “మనం లోకికంగా స్వీకలింపడం తక్కువ, ఇప్పడం ఎక్కువగా ఉంటే, మహాత్ములతో బుణానుబంధం ఉంటుందని చెప్పారు. “అమృగారు మీ దర్శనం చేసుకుంటున్నాం, ఇంటికెడుతున్నాం. ఇక్కడ ఉన్నంతసేపూ హాయిగా ఉంటుంది.

ఇంటికెళ్లాక, ఇదంతా మర్చిపోయి మామూలుగా అయిపోతున్నాం. మీ దగ్గర ఉన్నట్లు ఇంట్లో కూడా ఉండాలంటే ఏం చేయాలమ్మా?” అని అడిగితే, అమృగారు, “నిరంతర స్వరణ, శరణాగతి చేయాలి” అని చెప్పారు. “శరణాగతి ఎలా చేయాలమ్మా?” అని అడిగితే, పూజ్యశ్రీ అమృగారు “మనం ఏ పని చేస్తున్నా బాబాకు అల్పంచి చెయ్యడం, ప్రతిపని ఆయన సమక్షంలో ఆయన కోసం చెయ్యడం, చేసేపని స్పష్టతతో చెయ్యడం. కొంతమంచి డబ్బుంచి కదా, దక్కిణ రూపంలో ఇస్తున్నాము కదా అని, శాలీరక శ్రమ చేయరు. కొంతమంచి శాలీరక శ్రమ చేస్తున్నాం కదా అని, దక్కిణ ఇప్పురు. కొంతమంచి అజమాయిశీ మాత్రమే చేస్తారు, కానీ ఆస్తులు నడుం వంచరు. ఇదంతా అహంకారమే, ఏం లాభం? అఖి పోవడానికి ఎన్నో జన్మలు పడుతుంది. ఏది చేసినా శరణాగతి మార్గంలో చేస్తేనే ఫలితం ఉంటుంది” అని చెప్పారు. ఇలా మేము తెలిసీతెలియకుండా అడిగే ప్రశ్నలకి పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఎంతో ఓర్పుగా సమాధానం చెప్పారు.

మేమందరం ఒంగోలులో
చాలా బాధ పడుతున్నామని మళ్ళీ పూజ్యశ్రీ అమృగారు, ఒంగోలుకి వళ్లి కొంతకాలం పున్నారు. అప్పుడు మళ్ళీ మేమందరం ఎంతో అపురూపంగా సమయాన్ని అమృగాలతో గడిపేవాళ్లం. తిలిగి అమృగారు హైదరాబాదు వెడుతుంటే, అందరం విపరీతంగా బాధపడుతుంటే, పూజ్యశ్రీ అమృగారు నాతో, “ఎందుకు బాధపడతారు? మీరూ వస్తారుగా” అన్నారు. తరువాత ఆలోచిస్తే ఎటువంటి పలస్తితులలోను,

నేను ఒంగోలు నించి ప్రైదరూబాదుకు వెళ్లే అవకాశమే లేదు. కానీ కాలచక్కంలో, పలస్తితులన్నీ, అలా అలా మాలి, పూజ్యల్లీ అమృగారు చెప్పిన మాట పొల్లుపోకుండా, నేను అమృగాల జంటి సమీపంలోనే ఇల్లుకట్టుకుని రాగలిగాను. అంటే అటి అమృగాల దయ మాత్రమే! అమృగారు ఎన్నో ఆపదలనించి రక్కించారు. ఎన్నో ఆవసరాలు తీర్చారు. ఎన్నో అనుభవాలని ఇచ్చారు, ఎన్నో అనుభూతులని ప్రసాదించారు. వాలి కరుణకి అంతు ఎక్కడిది?

పూజ్యల్లీ అమృగాల స్ఫుర్తులను అందించే పంచుకునే మహాద్యాగ్యం రావడం నా అద్భుతంగా భావిస్తూ, జన్మ జన్మలకి నేను వారితోనే వుండాలని ఆ పుణ్యమూర్తులను సవినయంగా ప్రార్థిస్తున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!!

వార్తాలాపము

14వ పేజీ తరువాయి

ఈ ఉద్దేశముతో ఆచార్యులు తమ మధ్యవర్తులైన ప్రతినిధులద్వారా తమ మహాత్మాగ్ని వెల్లడించడానికి అన్ని రకాల ఏర్పాట్లనూ చేయించుకుంటారు. “యస్య దేవే పరా భక్తిర్యధా దేవే తథా గురో” - దేవుడిపట్ల చాలా భక్తి కలవాడికి ఆ దేవుడి పట్ల ఎంతటి భక్తి వుంటుందో అటువంటి భక్తి గురువుపట్ల కూడా వుంటుంది. ఈ వేదవాక్యమును ఆధారంగా చూపించి లోకకల్యాణం కోసం తమ దేహానికి దేవతామూర్తికి లాగ పూజలు, అర్పనలు చేయించుకుంటారు. ఇది ధర్మకార్యము అని గుడ్డినమృకం గల ప్రజలు భావిస్తారు.

ఇలా దేహాత్మవాదులైన మానవులు శరీరమే ఆత్మ అని భావించి శరీరమనే ఆత్మ నశించిన తరువాత పుణ్యపాపాలు, స్వర్గసరకాలు వుండవని నమ్మి ఇష్టమొచ్చినట్లు ప్రవర్తిస్తారు. ఇది అనుర ప్రకృతి. ఈ రాక్షస, అనుర ప్రకృతుల గురించి ముందుగా తెలిసికోవడం వలన ఒక ప్రయోజనమున్నది. బట్టపైనున్న మురికి తుడిచివేయసిదే రెండవ రంగు ఎక్కునట్లు, అంతఃకరణంలో ఎంతకాలంనుండి నిలువున్న రాక్షస, అనుర ప్రకృతుల ధర్మాలైన రాగద్వోషాలనే మలబిక్షేపదోషాలు పోనంతవరకూ దైవసంపద లభించడం కష్టము.

రాక్షస, అనుర ప్రకృతుల పరంపర

ఈ రాక్షస, అనుర ప్రకృతులలోని ఒక గుణము వచ్చినట్లే మిగిలిన గుణాలన్నీ అటువంటివే కావడం

వలన (సజూతీయములు) వెంటవెంటనే వస్తాయి.

ఒక రాజు ఒక ప్రదేశంలో వేదము, మధ్యము, వేశ్య - ఈ మూడు వస్తువులను వుంచి ఇలా ఆజ్ఞాపించాడు -

1. ఈ వేదము అబద్ధమని చెప్పాలి. లేదా,

2. ఈ మధ్యాన్ని సేవించాలి. లేదా,

3. ఈ వేశ్యను అనుభవించాలి.

అటువంటి వాడికి దక్కిణ బహుమతిగా లభిస్తుంది.

బ్రాహ్మణులందరూ అక్కడికి వచ్చి ఈ వింత పరతులను విని వెనుకకు వెళ్లిపోయారు.

ఒక పేద బ్రాహ్మణుడు మాత్రం మధ్యపానం చేసి ప్రాయశ్చిత్తము చేసుకోవచ్చ అనుకుని మధ్యపానం చేస్తానని వచ్చాడు. ఆ మూడు వస్తువులూ వున్న ప్రదేశానికి వెళ్లి మధ్యపానము చేసి రమ్మని రాజు బయట కూర్చున్నాడు. బ్రాహ్మణుడు మధ్యం సేవించాడు. అంతకంతకూ అతడికి మత్తెక్కి మధ్యాన్ని ఎక్కువగా సేవించాడు. ఆ తరువాత ఒక్క తెలియకుండా వేశ్యను కూడా అనుభవించడానికి బయలుదేరాడు. అప్పుడు రాజు అతనికి “ఆ పని వేదంలో నిషేధింపబడినది!” అని చెప్పాడు. వెంటనే బ్రాహ్మణుడు ఆ వేదాలను అసత్యాలన్నాడు.

ఇలానే ఒక నిషిద్ధపదార్థాన్ని స్వీకరించిన తరువాత మరొక నిషిద్ధపదార్థాన్ని స్వీకరించకూడదనే వివేకం పోతుంది. నెమ్మటి నెమ్మటిగా అనురసంపదలు అన్ని ఒకడాని వెంట మరొకటి వచ్చి మానవుడిని వశపరచుకుంటాయి.

అప్పుడందరూ తమ తమ ఇళ్ళకు వెళ్లారు.

(ఎనిమిదవ ప్రసంగము సమాప్తము)

నొఱగా కా బేటూ

శ్రీ సుబ్బిరాజు

('భరద్వాజ నా జిడ్డ' అన్న బాబా స్వప్న సందేశం వల్ల మాస్టరు గారు మహానీయుడనీ, మలయు ముగ్గురు బుటుల ద్వారా మాస్టర్ గాలనే తమ గురువుగా స్వప్న సందేశాన్ని అందుకున్న అదృష్టవంతుడు.)

నో పేరు సుబ్బిరాజు, నాకు మాస్టరుగాలని 1978-79 లో విద్యానగర్ మంచిర ప్రారంభోత్సవ సమయంలో తొలిసాలగా దర్శించే భాగ్యం కలిగింది. ఆ ఉత్సవానికి స్వామి కేశవయ్యజీ ని ఆహ్వానించారు. ఆ వూరి జనాలైతేనేమి, చుట్టు ప్రక్కల ర్మామాల నుంచి అయితే నేమి, దూర ప్రాంతాలనుంచి అయితే నేమి పదివేల మంచికి పైగా జనాలు వచ్చారు. నేను మాస్టర్ గాలతో పాటు మంచిరంలోనే వున్నాను. కేశవయ్యజీ 90 ఏళ్ళపుడ్లు. మాస్టర్ గారు కేశవయ్యజీ గాలకి పాదపూజ చేశారు. మమ్మల్ని కూడా పాదనమన్మారం చేసుకోమన్నారు.

ఒకసారి సాయిలీలామృతము భరద్వాజ గారు రచించినట్లు పేపర్లో చూసి వారి అడ్డనీ కి లెట్లర్ రాసి పంపాను. వెంటనే నాకు లీలామృతము

పంచించారు. ఆ గ్రంథం చదివిన తర్వాత బాబాకు పూజ చేసుకోవటం జరిగింది. ఆ తర్వాత విద్యానగర్ లో మంచిర ప్రారంభోత్సవానికి ఆహ్వానం వచ్చింది. అది పురస్కరించుకొని విద్యానగర్ వెళ్ళటం జరిగింది. ఆ ఫంక్షన్ అయిపోయిన మర్మాడు నేను మా వూరు విజయనగరం బయల్దేరేటప్పుడు మాస్టరుగారు నన్ను చివటం అమ్మను, రంగన్న బాబుగాలని దర్శనం చేసుకోమన్నారు. నేను వూరుకెళ్తున్నానని చెప్పి వారి అనుమతిని అడిగితే, “ఒక అరగంట ఆగి వెళ్లండి” అన్నారు. అలాగే వెళ్తే జి.టి. ఎక్స్ ప్రెస్ 2 గంటలు లేటుగా వచ్చి నాకు అంచింది. అది ఆయనకు ముందే తెలుసున్న తార్కాణం యిచ్చారు. అప్పుడే ఆయన దైవ స్వరూపులు అని అన్వించింది. మాస్టరుగారు చివటం

అమ్మను చూడమని చెప్పినా నాకా అదృష్టం లేక అమ్మను చూడలేక పోయాను.

మాస్టరుగారు రకరకాల కష్టాలలో వున్నప్పుడు వారి పై ‘ఎన్-కౌంటర్’ అన్న పత్రికలో వచ్చిన ‘అనుమానించ బడుతున్న యోగి’ అన్న ఆర్థికల్ ని చదివినప్పుడు నా విశ్వాసం కొంత సడిలింది. బాధపడ్డాను. ఆరీజు రాత్రి బాబా నాకు కలలోకి వచ్చి భరద్వాజ గాలని గట్టిగా వాటేసుకుని, “భరద్వాజ నా జిడ్డ, నువ్వు వెళ్తున్న దారి మంచిదే” అని చెప్పారు. అప్పుడు నాకిక నిదర్శనం బాబానే యిచ్చారు కదా అని ఎంతో సంతోషించాను.

ఒకసారి మాస్టరుగారు “గురువరిత్త 108 సార్లు చదివితే మంచి” అన్నారు. అందుకని నేను 108సార్లు పారాయణ చేశాను. చేసిన

సామయాజిక మాసపత్రిక

కొన్ని రోజులకు గోచి పెట్టుకొని ఒక యోగి వచ్చి మా యింట్లో కూర్చున్నారు. “మీరు యోగులు కదా మా యింటికెందుకు వచ్చారు” అని అడిగాను. “నువ్వు 108 సార్లు పారాయణ చేశావు కదా! అందుకే వచ్చాను” అన్నారు. “మరి యిప్పుడు నన్నేం చేయమంటారు?” అంటే 108 వత్తులతో హోరతిమ్మన్నారు. ఆ మరుసటి రోజే మేము దత్తునికి పూజ చేసుకున్నాం. పూజ అయిపోయిన తర్వాత ఒక కోయతను వస్తే దళ్ళిణి, తాంబూలం, ఒక లడ్డు కూడా యిచ్చాను. అతను “నాకు వాళ్ళాచ్చింది చెప్పాను” అన్నారు. నాకు కోయ వాళ్ళంటే అయిష్టం. నమ్మకం లేదు. అందువల్ల “నాకేమీ చెప్పునక్కడేదు” వెళ్ళమన్నాను. ఆ తర్వాత మాస్టారుగారు ఒకసాలి విజయవాడ వచ్చినప్పుడు అడిగాను, “ఏంటి మాస్టారుగారు నా కిలా కల వచ్చింది” అని చెప్పే, “ఆ రోజు మీ యింటికి దళ్ళిణి కోసం ఎవరన్నా వచ్చివుంటారు తప్పకుండా” అని అన్నారు. అప్పుడు కోయవాడు రావటం గులించి చెప్పాను.

ముత్తాలంపాడు ధుని ఓపెనింగ్ కి మాస్టారుగారిచ్చారు. కార్బూక్టరుం అయిన తర్వాత మాస్టారుగాలని వసుంధర మేడం గాలంటికి రాత్రి పదకొండు గంటలప్పుడు తీసుకెళ్ళినపుడు, “మీరు వెంటనే వెళ్ళిపోండి. గుడి దగ్గర నెల్లారు నుంచి వచ్చిన రెడ్డిగారు వాళ్ళాన్నారు. వాళ్ళని కొంచెం రైల్స్ స్టేషన్ దగ్గర వదలి పెట్టి, మీరు వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి. గొడవలు జరగవచ్చు” అని తొందర పెట్టారు. నేను అలానే చేశాను. ఆ రోజు ఒక రాజకీయ నాయకుడు హాత్య చేయబడ్డాడు. ఆ

కారణంగా అల్లర్ల జరుగుతాయని మాస్టారుగాలకి తెలిసి చెప్పగలిగారు. మాస్టారుగాలతో పాటు నేను దాదాపు మూడు సార్లు యాత్ర కెళ్ళాను. గాళ్ళాపూర్, నరోబ్బావాడి, కురువపురం ఇతర దత్త క్షేత్రాలు సందర్శించాను. ఆయన సామాన్యుల లాగే బన్ ఆగిపోతే ఆ మట్టిలో అలాగే దుప్పటి పరమకొని పడుకునేవారు. ఎంతో నిరాడంబరంగా ఆయన మాతో వుండి మాకు క్షేత్రాలు చూపించేవారు. రామిరెడ్డి తాతగార్చి చూపించారు. ఎకడ ఏ అవధూతలున్నారంటే అక్కడికి తీసికెళ్ళి చూపించేవారు. లేదా ఫలానా చోట ఫలానా వారున్నారు చూచిరమ్మని చెప్పేవారు. వారికి మాస్టారుగారు కూడా మాతో పోతే పూజ చేసేవారు. మా చేత చేయించేవారు. వారి దృష్టి మన మీద పడితే చాలు అనుట్టుండే వారు. ఆయనెప్పుడూ సంతోషంగా వుండేవారు. నేను మొదటిసాల మాస్టారుగాలని చూచినప్పుడే ఆయనలో ఏదో శక్తి పున్మట్లనిపించింది. ఎంతో ఆకర్షణీయంగా వుండి మహోపరుషుడు అని అన్నించి నా గురువుగా భావించుకున్నాను. పూజించటం మొదలెట్టాను. తర్వాత బాబాను కూడా మాస్టారుగాల ద్వారానే తెలుసుకోగల్లాను. చలత్త పారాయణ చేస్తూ పుంటే బాబా కూడా అనేకసార్లు దర్శన మిచ్చారు. సమస్యలని కొన్నింటిని పరిష్కరించారు కూడా.

మానాన్నగారు చనిపోయిన తర్వాత గుళ్ళోక్కెళ్ళకూడదని ఒక సంవత్సరం పాటు పూజ చేయకూడదని అంటున్నారు. మనం సంవత్సరాని కోసాల మన పూర్వికులకు తట్టినాలు పెడుతూ

వుంటాం. వాళ్ళకి అందుతుందా? అని మాస్టారుగాలకి తెటర్ ప్రాసాదు. మాస్టారుగారు, “పదకొండవ రోజు వరకు చేయకూడదు. తర్వాత చేయవచ్చు. సాల్రూమాలు అఫి వుంటే చేయకూడదు. కాని మనం నిత్యపూజ చేసుకోవచ్చు. సీకు వారు పూర్ణలు అని గట్టి నమ్మకముంటే తట్టినాలు పెట్టునక్కరలేదు. ఇంకో వుద్దేశమేమంటే ఆ సందర్భాన్ని పురస్కారించుకొని సంవత్సరానికొక రోజ్జైనా అందరూ కలుసు కోవటం వారి పేరుతో దానం చేయటం అనేది జరుగుతుంది. అనే ఉద్దేశం కూడా కావచ్చు “అని ప్రాశారు. ఆ తర్వాత మాస్టారుగాలిని మా యింటి శంకుస్థాపనకు రమ్మనమని అడిగాను. “నేను చాలా జణిగా వున్నాను. మీరు మీ కార్బూక్టరుం జరుపుకోండి. నా ఆశీస్యులు మీ కెప్పుడూ వుంటాయి” అని రాశారు. సరే ఆయనను స్వయంగా వెళ్ళి దర్శించుకొని తీసుకెళ్ళామని ఆ ముందు రోజు వెళ్ళాను. “ఏంటి నన్ను తీసుకెళ్ళటానికి వచ్చారా!” అని అన్నారు. తర్వాత ఆయన విషయాలస్త్రీ చెప్పి “మరి ఈ పరిస్థితులలో రమ్మంటావా” అని నన్నే అడిగారు. “సరే మీకు వీలు లేకపోతే మీ ఆశీస్యులు నాకు కావాలి” అని అడిగాను. నన్ను బాబా మంబిరానికి తీసుకెళ్ళి ధుని చుట్టు తెప్పి, ధునిలో కొబ్బరికాయ అటీ వేయంచి, ధుని పూజ చేయంచి, నాకు కొన్ని అంచీంతలు ఇచ్చి నాకు సెలవిచ్చారు. రోడ్పు మీద కొబ్బిన తర్వాత మళ్ళీ నన్ను పిల్లారు. “గృహప్రవేశానికి నేను తప్పకుండా వస్తా” అని రెండు సార్లన్నారు. సరేనని మళ్ళీ నమస్కారం చేసుకొని వచ్చాను. శంకుస్థాపన యథావిభిగా జిలగిపోయించి. గృహప్రవేశం యింకా

సిద్ధయ్య

11వ పేజీ తరువాయి

రెండు నెలలుందనగా మాస్టరుగారు సమాధి చెందారు. ఆ రోజు నేను ఊళ్ళోలేను. వూరి నుంచి రాగానే ఇంట్లో వాళ్ళు కన్నిళ్ళతో మాస్టరుగారు సమాధి చెందారని చెప్పారు. ఆ మాట ఏని నేను తట్టుకోలేక పోయాను. పగలు 12 గంటల సమయం. అలా మంచం మీద పడిపోయాను. నిద్ర కాదు, మెలకువ కాని చేతనావస్తలో కెళ్ళి పోయాను.

అప్పుడొక దృశ్యం. ఒక చెట్లు కింద ముగ్గురు బుములు పద్మాసనంలో కూర్చుని వున్నారు. వారికి మేము నమస్కారం చేసుకుంటున్నాము. అప్పుడు వారన్నారు “మీ గురువు కన్నించరని బాధపడ్డున్నారు. సీ వెనకాలే సీ గురువు గారున్నారు. చూడు” అన్నారు.

నేను వెనక్కి తిలిగి చూస్తే అక్కడ మాస్టర్ గారు అద్భుతంగా నవ్వుతూ కన్నించారు. వారి పాదాలకు నేను నమస్కారం చేసుకున్నాను. కల వెదిల పోయింది. ‘నేను సమాధి అయినా నేను సీ వెనకాల యింకా వున్నాను’ అని చెప్పినట్లుండి నా విశ్వాసం ఇంకా ఇంకా దృఢ పడింది. గృహప్రవేశానికి అయిదు నిముషాల ముందు అక్కల్ కోట స్వామి వారి పాదుకలు మా ఇంటి కొచ్చాయి. నేను గృహప్రవేశానికి వస్తానన్న మాస్టర్ గారి మాటలు గుర్తించి కళ్ళకు నీళ్ళచ్చాయి “మహానుభావా! ఈ రూపంలో నన్న ఆశీర్వదించటానికి కొచ్చారా!” అని మనసారా నమస్కరించుకున్నాను. వారిదంతా ఒకే కుంటుంబం. అందుకని మా గృహానికి ‘సాయి కృప భరద్వాజ నిలయం’ అని పేరు పెట్టటం జిగించి.

నివేదన చేస్తూ పుండటం చూసిన గోవిందమ్మ తాను కూడా ‘చలిది అన్నం వండుతుంది. అబి చూసిన శ్రీ వీరబ్రహ్మేశ్వంద్రస్వామి పోలేరమ్మగుడికి వెళ్ళి నివేదన యివ్వసక్కర లేదని, ఆమెనే యింటికి ఆహోనించి నివేదన యిద్దామని గోవిందమ్మకు చెప్పి “పోలేరమ్మ! మాయింటికి వచ్చి, మేము యిచ్చే ఈ వైవేద్యం సేకరించు” అంటూ కేకవేసి పిలుస్తారు. వెంటనే పోలేరమ్మ మల్లు మల్లుమనే కాలి అందెలు సప్పాచి చేస్తుండగా స్వామి గృహానికి నడచి వచ్చి, వైవేద్యం ఆరగించి వెళ్ళిపోతుంది. ఆ దృశ్యాన్ని కళ్ళారా చూసిన ప్రజలు జయజయ ధ్వనులతో స్వామిని కీర్తిస్తారు. ఈ విధంగా స్వామి ఎన్నో మహిమలు చూపుతూ, ప్రజలను అనుర్ధిస్తూ పుంటారు. భక్తుల కప్పాలను తొలగిస్తూ, కోలికలు తీరుస్తూ, జ్ఞాన బోధ గావిస్తూ, లోకింద్రణ అనే తన ఆవతార లక్ష్మాన్ని నిర్వలిస్తుంటారు. కొన్ని సందర్భాలలో చనిపోయినవారిని బ్రతికించిన సంఘటనలు కూడ ఎన్నో! ఆ కాలంలోనే సిద్ధయ్యకు స్వప్న దర్శనమిచ్చి తన చెంత చేరుకుంటారు స్వామి. అతని తల్లిదంత్రాలెంతగా బ్రతిమాలినా యింటికి తిలిగి వెళ్క, స్వామిసన్నిభికి అంకితమై స్వామినేవలో కాలం గడుపుతూ పుంటాడు సిద్ధయ్య.

కంచిమల్లయ పల్లె లోని శ్రీ వీరబ్రహ్మేశ్వంద్రస్వామి ఆశ్రమం వీడి నిరాశ, నిస్పూహాలతో ముడుమాల గ్రామం చేరుకున్నారు, ఆదంబీ, పీర్

సాహెబ్. నిజానికి వారి దేహాలు మాత్రమే ముడుమాల చేరాయి. పంచప్రాణాలు తమ కుమారుడు సిద్ధయ్యతోనే వుండిపోయాయి. ఎంతో బిగులుతో కుంగిపోతూ జీవచ్ఛివాలలాగా కాలం వెళ్ళబుచ్చుతున్నారు ఆ దంపతులు.

సిద్ధయ్య తల్లిదంత్రులు కంచిమల్లయ పల్లె నుండి తిలిగి వచ్చారనీ, అయితే సిద్ధయ్య మాత్రం అక్కడే పుండిపోయాడని తెలుసుకున్న ముస్లింవాడలోని ప్రజలు ఆర్హాంతో ఊగిపోయారు. శ్రీ వీరబ్రహ్మేశ్వంద్రస్వామి సన్నిభిలోనే వుండిపోయినందుకు సిద్ధయ్యపైనా, సిద్ధయ్యను అక్కడే వదలి వచ్చినందుకు పీర్ సాహెబ్, ఆదంబీలిపైనా వారికోపం కట్టలు తెంచుకుంది. ఇస్లాం విరుద్ధమైన యా చర్యను ఏఖధంగా అడ్డుకోవాలన్న విషయమై చర్యించుకొనటానికై పీర్ సాహెబ్ సమక్షంలోనే ముస్లింలు అందరూ సమావేశమైనారు. సిద్ధయ్య యే తనంత తానుగా శ్రీవీరబ్రహ్మేశ్వంద్రస్వామి వారి వద్దకు వెళ్డడం జిగింది. కనుక తప్ప సిద్ధయ్యదేనని ఒకరన్నారు. ఒక ముసల్మాను యువకుడిని చేరటిసేహక్క హిందూ మత గురువుకు ఎక్కడిగదనీ, కనుక తప్పంతా శ్రీ వీరబ్రహ్మేశ్వంద్రస్వామిదేననీ మరొకరన్నారు. ఏది ఏమైనా కొందరు మతపెద్దలు, గురువులు ఆశ్రమానికి వెళ్ళి, సిద్ధయ్యను, శ్రీస్వామివారిని ఒప్పించి, సిద్ధయ్యను వెనుకు రప్పించే ప్రయత్నం చేయాలనీ, ఆ ప్రయత్నం విషయమైతే ఈ విషయమై కడప నవాబుకు ఫిర్యాదు చేయాలనీ చివరగా అందరూ ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు.

- సచేపం

రాఘవ్ ఏయిగ

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

ముఖ్యమైన సాయి మంచిరము దర్శించినా, అక్కడ బాబా మూర్తిని భక్తులు మహారాజుగా అలంకరించి పూజించడం చూస్తాం. సాయికి నాల్గవేళలూ ఆరతులు పొడడం, గురువారంనాడు వారి మూర్తిలి, పాదుకలనూ రాజ లాంచనాలతో ఊరేగించడం చూస్తాం. ఇందుకు కారణం యివస్తు శిల్పి సంస్థానంలో సాయికి జిలగే సేవలే. మొదట పేద భక్తువుగా మాత్రమే జీవించిన సాయిని ప్రత్యక్షంగా పూజించడం, వారి మరీదును రాజదర్శారులా అలంకరించడము, ఆరతులు జిలపించడము - వీటన్నింటినీ మొదట ఆరంభించినటి భక్తురాలు రాధాకృష్ణ ఆయా.

రాధాకృష్ణ ఆయా మొదటిసారి నానాసాహార్బ్ చందీర్జుర్ తో కలిసి 1905లో పండితురంనుండి శిల్పి వచ్చింది. ఆమె అసలు పేరు సుందరబాయి క్షీరసాగర్. ఆమె తాత అహ్మదునగర్ లో పేరుమోసిన న్యాయవాటి. చిన్న వయసులోనే ఆమె

బర్త మరణించాడు. అప్పటినుండి ఆమె తన జీవితం పరమార్థ సాధనలో గడపదలచింది. త్వరలోనే తన బింధుకోటిని, కుటుంబాన్ని విడచి వంటలగా భగవంతుని సేవలో జీవితం గడపసాగింది. ఎంతో నిశితమైన తత్త్వజ్ఞానము, ధ్యానపద్ధతి నేఱ్చింది. చివరకు ఎన్నో జన్మల పుణ్యంవలన సాయిసన్నిధి చేలింది. శిల్పి వచ్చేనాటకి ఆమె మహా సాందర్భపతియైన యువతి. మొదటినుండి ఆమె కృష్ణ భక్తురాలు. నిరంతరమూ ఆమె, 'రాధాకృష్ణ' ఆనే నామం జపిస్తుండడం వలన ఆమెకు రాధాకృష్ణ ఆయా అను పేరు వచ్చింది. ఆమె ఎల్లప్పుడూ ఒక కృష్ణ విరహిన్ని దగ్గరుంచుకొని దానికే చిన్నజడ్డకువలె అన్ని సేవలు చేస్తుండేది. తరచుగా పండితుల భక్తబృందాలను తీసుకొని పండితురం దర్శస్తుండేది. ఆమెకు ఎంతో మధురమైన కంతముండేది; ఎన్నో భజనలు, కీర్తనలూ ఆమెకు వచ్చు. ప్రథమ దర్శనంలోనే ఆమె సాయి అనబడు 51/2 అడుగుల మానవాకృతి మాటున దాగియున్న అనంత విశ్వశక్తిని గుర్తించింది. వారినే తన సద్గురువుగా,

శ్రీకృష్ణని ప్రత్యక్షరూపంగా భావించి యావళ్ళివతమూ సేవించింది. ఆమె తనకు కల్గిన ఆధ్యాత్మికానుభవాలు ఏపీ ఎన్నడూ ఎవరికీ చెప్పేది గాదు. అందువలన సాయి ఆమెకు శ్రీకృష్ణదుగా దర్శనమిచ్చి యుండాలని మనం తలచవచ్చు. లేకుంటే జన్మతుః బ్రాహ్మణి, ఆచారవంతురాలైన యిక్కణ్ణ భక్తురాలు అందలచేత ముస్లిం అని తలచబడిన సాయి సన్నిధిలో, సాయిసేవలో తన జీవిత శేషమంతా గడపగల్లేదికాదు. ఎట్టి వర్షాబేధమూ పాటించక, భక్తులందలనీ తన గురుబంధువులుగా చూచుకొనేది. ద్వారకామాయిలోనే ప్రతి సం॥రమూ మహా వైభవంగా గోకులాప్రమి జిలపించేది. అప్పటినుండి అఖి శిల్పిలో ఆచారమైనది.

ఈమె శిల్పిలో తన సమయమంతా సాయి సేవలోను, తీవ్రమైన సాధనలోనూ గడిపేది. బాబా తనవద్దకు పంచిన భక్తులకు తన యింట ఆశ్రయమిచ్చి, వారితో మాత్రమే మాట్లాడేది. ఆమె బాబా సంచరించిన వీధులన్నీ స్వయంగా చిమ్మి శుభ్రం

చేసేటి. చావడిముందు చిమ్మి, సీళ్ళు చల్లి ముగ్గులు పెట్టేటి. ఒకొక్కప్పుడు బాబా లెంఫీకో, చావడికో వెళ్లిన సమయం చూసుకొని మళీదు చిమ్మేటి. ధునివలన మసిబాలన మసీదు గోడలు తుడిచి శుభ్రంగా చేసేటి.

రాధాకృష్ణ ఆయా ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ఎన్నో మెలకువలు తెలిసిన వివేకి. అనస్యంగా తాను ఉపాసించిన శ్రీకృష్ణుడే తనకు సాయిని సద్గురువుగా చూపి వారి సన్నిధి, సేవ ప్రసాదించారని ఆమె అనుక్కణమూ గుర్తుంచుకొనే జీవించింది. బాబాగూడ ఆమె భావం గుర్తించి నిత్యమూ మధ్యహ్నం ఐక్ష్వకు వెళ్లిపుచ్చాక శ్యామా ద్వారా ఆమెకొక రోట్టె, కూర పంపేవారు. అదే ఆమెకు భోజనం. సద్గురువే తనకు భుక్తి ముక్తిగూడ ప్రసాదిస్తారని, ప్రసాదించాలనీ ఆమె భావం. ఆమె శ్రద్ధను ర్ఘపించి, సాయిగూడ విషయవాసనలను జయించిన భక్తులు కొందరిని ఆయా యింట బనచేయమని ఆదేశించారు. ఆమె యింటిని ఆయన ‘శాల’ అనేవారు; అంటే ‘పారశాల’ అని అర్థం. ఉత్తమమైన సాధకజీవితం నేర్చే పారశాలయే ఆమె యిల్లని వారి భావం గాబోలు; మిగిలిన భక్తులెవలనీ ఆమె యింటికిపొమ్మని చెప్పేవారుగాదు. ఆమెగూడ సామాన్యంగా ఎవరి ఎదుటకు వచ్చేటి కాదు. ఇంటినుండి బయటకు వెళ్ళడం తప్పనిసరైనపుడు ముఖంనిండా ముసుగు కప్పుకొని మాత్రమే వెళ్లేటి. ఒకసారి అకస్మాత్తుగా నీమ్ గావ్ కు వెళ్లుంటే ఆమె త్వరత్వరగా వెళ్లి నమస్కరించుకొన్నపుడు మాత్రమే ఆ తొందరలో ఆమె ముసుగు వేసుకొనడం మరచిపోయింది. ఎన్నోమాసాలు శిలడీలో గడిపిన

ఖాపడ్డే ముసుగులేకుండా ఆమెను చూడడమాదేనని తన డైలీలో ప్రాసుకున్నాడు. ఆమె తన ఆశ్రమధర్మాన్ని అనుసరించి ఎప్పుడూ తెల్లవస్తులే ధరించేటి. వాటిని బాబాయే ఆమెకు పంపుతుండేవారు. రోజు విడిచి రోజు బాబా చావడికి వెళ్లిన తర్వాత ఆమె మసీదుకు వచ్చి అప్పటి మెట్ల మీద ఐదు వత్తులుగల ప్రమిదలు పెట్టి, ఓపాలు వెలిగించి వెళ్లేటి.

కొందరు భక్తులను ఆమె యింటి వద్ద బసచేయమని బాబా ఎందుకు ఆదేశించేవారో ఆ భక్తుల స్ఫుర్తులుచూస్తే తెలుస్తుంది. ఉడా:- పీలిలో తర్వాత ‘శ్రీ సాయి శరణానంద’ గా ప్రసిద్ధికేక్కిన వామస్యావ పటీల్ ఒకరు. సదాచార సంపన్మైన గుజరాత్ బ్రాహ్మణ కుటుంబంలో 1881లో జన్మించిన యితనికి బాల్యంలోనే దైవబక్తి అబ్బంది. అతడు తన 7వ సంవత్సరం నుండీ నిత్యమూ స్థానిక సోమనాథ దేవాలయానికి వెళ్లుండేవాడు. ఒకరోజు దానియొదుట అతనికి ఒక మహాతేజస్సియైన పక్కిరు కన్చించారు. ఆ పిల్లవాడు ఆ దివ్య వర్షస్సుకు మంత్రముగ్గుడయ్యాడు. తర్వాత అతడు 22వ యేట, అంటే 1911లో మొదటిసారి బాబాను దల్చించి, తనకు 15 సం॥1 క్రిందట దర్శనమిళ్ళిన పక్కిరు వారేనని గుర్తించారు. సం॥1913లో వేసవి సెలవుల్లో రెండవసారి శిలాంజీ వచ్చాడు. సెలవులయ్యాక అతడు తిలగి వెళ్ళడానికి సెలవు కోలినపుడు బాబా అనుమతించక సుమారు 11 మాసాలు అతడిని శిలడీలోనే వుంచేసారు. సం॥ 1916లో ఒక రోజు కొందరు గురుబంధువులను శిలడీకి

సాగనంపాలని రైల్వేస్టేషనుకు వచ్చిన వామస్యావ చిత్తమైన ప్రేరణవలన కట్టుబట్టలతో తానుగూడ శిలడీ చేరాడు. అక్కడ సాయి అతనిని చూస్తానే; ‘రా, నేను శీకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాను’ అన్నారు. ఆయన తనవెంతగానో అనుర్పించగలరని తలచి పాంగిపోయాడతడు. అప్పట్లో అక్కడ బూటీవాడా కట్టుబడి జరుగుతోంది. ఒకరోజు వామస్యావు దాని దగ్గరగా కూర్చుని వుండగా పైనుండి ఒక రాయి జాలి అతని తల పై పడింది. అతడు స్పూహాతప్పి పడిపోయాడు. ఆ మాట వినగానే బాబా ఒక మందు పంపారు, అది వేయగానే అతనికి స్పూహా వచ్చింది. అతడు కళ్ళ తెలచేసులకి అతని హృదయమంతా దివ్యమైన పారవశ్యంతో నిండియున్నటి. అతడు సం॥1953లో సన్యసించి, శ్రీసాయి శరణానందగా గుజరాత్ ప్రాంతమంతటా నిరంతరం సాయి ప్రచారం చేసారు.

శ్రీ సాయి శరణానంద తమ స్ఫుర్తులు యిలా ప్రాసారు; “ఒకసారి నేను బీట్రిక్ వాడాలో బసచేసాను. ప్రఖ్యాత న్యాయవాదియైన ఖాపడ్డే, హైకోర్టు జడ్జిగా పసిచేస్తున్న షింగానేగూడ శిలడీలో వున్నారు. ఒకనాటి సాయంత్రం నేను షింగానేతో కలసి బాబా వద్దకు వెళ్ళాను. ఆయన అందరితోనూ మాట్లాడుతూ షింగానేతో మాత్రం ఎంతో సంతోషంగా అరగంట మాట్లాడి, అతడికెంతో సమృద్ధిగా ప్రసాదం యిచ్చారు. తర్వాత వాడాకు వచ్చేసాము. కొబ్బినేపు ఆగి నేను మళ్ళీ బాబావద్దకు వెళ్తి ఆయన శీచింక వెళ్ళవచ్చు. మళ్ళీ మళ్ళీ తిలగి రావడం వలన ఒలగేదేమున్నటి?’ అన్నారు.

కనుక నేను బయల్దేలి కాలినడకన రహటా రోడ్డుస్తీద కొంతదూరం వెళ్లి ఒక చెట్టుక్కింద కూర్చున్నాను. అక్కడ, ‘బిష్టుబువా ప్రాసిన గీత చదువు’ అని ఒక అశలీరాణి వినిపించింది. అటు తర్వాతనుండి నిత్యమూ బాబాను ఉదయము, సాయంత్రమూ దల్చించుకోసాగాను. మొదటీ ఖాపద్దే, పింగానేలతో కలిసి మాత్రమే వెళ్లాడేవాడిని. మూడవరీజు మాతంట్రిగాలి జన్మించినం. ఆయన కోలినట్లు నేను బాబాముందు జామపండ్లుంచి, అవి మాతంట్రిగాలి జన్మించిన సందర్భంగా సమర్పించుకుంటున్నానని చెప్పాను. అవి అందరికీ పంచమని ఆయనొక భక్తుని ఆదేశించారు. నాటినుండి నేను బాబాను మధ్యహ్నంగూడా దల్చించేవాళ్లి. కాని నేను ఆయన వద్దకు వెళ్లకుండా మసీదు మెట్ల మీదనే కూర్చునేవాళ్లి. ఒకరీజు నేనక్కడ కూర్చుని వుండగా ఒక భక్తునిద్వారా బాబా నాకొక కలకండ ముక్క పంపారు. అది తినిన కొఱ్చిసేపట్లో, నేను న్యాయశాస్త్ర పరీక్ష (యల్.యల్. ఐ) పాసయినట్లు మా నాన్న వద్దనుండి జాబు వచ్చింది. నేనావార్త వాసు కాకాకు చెబితే బాబాకు వైవేద్యం అర్పించమని చెప్పాడు. అప్పుడు హోలేగూడ అక్కడే వున్నాడు. అతడుగూడ పరీక్ష పాసయినట్లు వార్త వచ్చింది. అతనినిగూడ బాబాకు వైవేద్యం అర్పించమని ఒక భక్తుడు చెప్పాడు. వాసు కాకా వైవేద్యం సిద్ధంచేసి, బాబా సాయంత్రం వ్యాప్యేళికి బయల్దేరకముండే మాకందించాడు. అది ఒక పెట్టులో పెట్టుకొని బాబావద్దకు తీసుకువెళ్లాము. అప్పుడాయన,

‘దాలలో దేనిసీ పట్టించుకొనకుండా ఈ లడ్డు తీసుకొచ్చావేమి?’ అని, ఆ పెట్టి కొండాజీకి యిచ్చారు. అతడా పెట్టితెరచి ఆయనకు లడ్డు యిచ్చాడు. నాకు బాబా మాటలతో పలచయం లేనందున వారి భావమేమో నాకప్పుడు అర్థంకాలేదు. కాని కొఱ్చి సేపటికి తెలిసించి- నేను రోడ్డు మీదుగా వస్తున్నప్పుడు ఒక కుక్క నా వెంబడే వచ్చింది. నేను దానినేమీ పట్టించుకోలేదు. బాబా చెప్పినది దానిని గురించే”.

వామవరావ్ పాటిల్ ఎప్పుడు శిలాంజివచ్చినా తన విరామమంతా ఆయావద్ద గడిపేవాడు. ఆమె మాటల్లడే ప్రతిమాట సాయిమాట అని తలచవచ్చని ఆయన ప్రాశారు. ఆమే ఆయనకు భోజనం చేసేటప్పుడు, సాంఘ్య యోగంలో చెప్పిన తత్వాలకు సంకేతంగా భోజనాన్ని ఎలా భావించాలో నేర్చింది. ఆమెగూడ తన విరామసుమయమంతా యిలాంటి సద్గుక్కులసాంగత్యంలోనే సాయినామం జపిస్తుండేబి. అయితే యింతటి భక్తురాలిని సాయి తమ ఎదుటకు రానిచ్చేవారు కాదు. పారబాటున ఒకసారి ఆమె ఎదుటపడినపుడు ఆయన ఉర్కలై ఆమెపై రాళ్ళ విసిలి తీవ్రంగా తిట్టారు.

ఈమె యింట బసచేయమని సాయి ఆదేశించినవారిలో శ్రీమతి తార్మాడ్ ఒకామె. కానీ తాను చెప్పిన పనులస్తు త్రికరణ శుద్ధిగా చేసేటటయితేనే ఆమెకు ఆశ్రయమిస్తానన్నది ఆయా. అందులో ఆమెమాట ఎంతో పరుషం; ప్రతి చిన్న పారపాటుకు ఆమె తీవ్రంగా చివాట్లు పెట్టేబి. అందుకు అంగీకలించిన శ్రీమతి తార్మాడ్ గూడా బాబా తనకెంతో కఠినమైన పరీక్ష

పెట్టారని తలచి మొదట బాధపడింది. కానీ రోజులు గడిచిన కొఱ్చి నిరంతరం సాయినేవ - సాయి ధ్యానముల వలన ఆయాలో మేల్కొంటున్న బిష్టుప్పి బిష్టుతపణము, ఇతరుల భావాలను గ్రహించగల్దడమూ వంటి శక్తులను శ్రీమతి తార్మాడ్ గుర్తించింది. ఎవరినుండైనా శ్రీమతి తార్మాడ్ కు కబురువస్తే ఆమె ఏ సమాధానము చెప్పుదలుచుకుంటుంది అదే ముందుగా ఆయా చెప్పి పంపేసేది. సాయి ఎప్పుడు ఎట్టి విచిత్రమైన ఆదేశము పంపించినా, ముందుగానే ఆయా దానికి తగిన ఏర్పాట్లు చేసేది. ఇవస్తు చూచాక, తనకు ఆధ్యాత్మిక శిక్షణ యివ్వడానికి సాయి తనను ఆయా యింట వుంచారని శ్రీమతి తార్మాడ్ గుర్తించింది.

రాధాకృష్ణ ఆయాలో బాబాపట్ల తీవ్రమైన శ్రద్ధాభక్తులతో పాటు విశిష్టమైన అధికారము, ఆకర్షణా వుండేవి. ఆమె ఏదైనా చెబితే, కోటీశ్వరుడైన బూటీ దగ్గరనుండి అందరూ తలవంచి ఆ పని చేసేవారు. సాయి నిత్యమూ ఎండలో నడిచి లెండికి వెళ్ళేవారు. కనుక ఆ దాలి పాడుగునా, రెండువైపులా వంచిన ఇనుప కమ్ములు నాటి, వాటి ప్రక్కనే లతలు మొలిపించాలని సాటి భక్తులందరికీ ఆమె చెప్పింది. అందరూ నడుముగట్టి శ్రమించి ఆ పని పూర్తి చేసారు. నిత్యమూ అందరిచేతా ఆమె మొక్కలకు సీళ్ళు కూడా పాయించేబి. కొఱ్చి కాలానికి అది బాగా పెలగి అల్లుకొని, లెండికి వెళ్ళే మార్గమంతా ఒకే పంచిలిలా అయింది. బాబా వాటి కీందనే నడచి లెండికి వెళ్ళేవారు.●

ధ్వంసా కథలు

అనుభ్వవండప్రము

జక సాయి భక్తుడు

శ్రీ సాయిబాబా చరిత్రంతా భక్తులను ఆయన ఆదలించి రక్షించిన మధుర ఘట్టాల పస్సీటి జల్ల. అప్పుడప్పుడాయనకు నిష్కారణంగానో, కారణంగానో భక్తులపై పట్టరాని ఆగ్రహము రావడము, ఆయన వారిని తీవ్రంగా తిట్టడం, కొట్టడమూ జలగినట్లు చదువుతాము. వారి మహాసమాధి అనంతరంగూడ ఆయన నిత్యం యా లీలావిలాసము యిలానే చేస్తున్నారు. ప్రకాశంజిల్లా ఒంగోలు పట్టణానికి సమీపంలో ఒక ర్మామం వలపర్ల. అక్కడ అవ్వాలి కోటీశ్వరరావు, వెంకాయమ్మ అనేదంపతులున్నారు. వారు ఆల్కంగా కీష్ట పరిస్థితులలో వున్న సమయంలో ఒక సాయి భక్తుడు సాయిబాబా విభూతి పాట్లమిచ్చి పూజలో పెట్టుకొని పూజించుకోమన్నాడు. అలానే చేసినప్పటినుండి ఆ కుటుంబం పరిస్థితి కొంతమెరుగైంది. అటుతర్వాత ఎన్నో సందర్భాలలో ఆ కుటుంబాన్ని సాయి ఆదుకొన్నారు. అది 1983. ఆ దంపతులకు మల్లీశ్వరి అను మూడు సం||ల మనుమరాలున్నారు.

ఆ పాపకు ఒక వారం రోజులు విడవకుండా విరేచనాలు అవుతూనే వున్నాయి. ఎన్ని మందులిచ్చినా కించిత్తగూడ ఆగలేదు. చివలికి వైద్యులు సెలైను ఎక్కించాలని చూచినా వారి వల్లగాలేదు. ఆ పాప తల్లిదండ్రులు, తాత - అమృమ్మలు సాయిని ప్రార్థిస్తున్నారు. తరచూ యింట్లో కొస్తుండే ఒక పిల్లి వచ్చి ఆ పాప మంచానికి రాసుకుంటూ పూసుకుంటూ దాని చుట్టూరానే తిరుగుతున్నది. పిల్లి అపశకునమని తలచి అందరూ దానిని తరచుమని ఎంతగానో ప్రయత్నించారు గాని అది వెళ్ళనేదు. చివలికించి స్ఫురించింది - ఆ రూపంలో బాబాయే పాపకు తోడై రక్షిస్తున్నారేమోనని. వారికా భావం కల్గానే పాప పరిస్థితి మెరుగుకాజొచ్చి కొద్ది రోజులలో స్వస్థత చేకూలింది. వైద్యులుగూడ ఆశ్చర్యపోయారు.

తర్వాత కొంతకాలం గడిచింది. ఒకరోజు యింటిల్లిపాటి పాలం పనులకు వెళ్ళారు. ఆ పాప పారుగిళ్ళ దగ్గర ఆడుకొంటున్నది. సుమారు మధ్యాహ్నం 12 గం||కు వాళ్ళ

యింటి ముందున్న సీటితొట్టిలో సీళ్ళ అలజడిగా కదులుతూంటే చూచి దాలిపాటి ఒక వ్యక్తికి అనుమానంతోచి అతడువెళ్ళి తొంగిచూచాడు. ఆ పాప తాను ఆడుకొనే గిలక్కాయ తొట్టిలో పడిపాశతే దానికోసమని అందులోకి వంగి అందులో పడిపాయింది! ఎంతనేపైందో గాని ఏమీ అపాయం జరుగలేదు. అందులోంచి తీసి మంచంమీద పడుకోబెట్టగానే తననొక తాత పట్టకొన్నాడని పాప చెప్పింది. ఆ తాత బాబాగాక ఎవరైవుంటారు? కోటీశ్వరరావు, వెంకాయమ్మలకు ఏడుకొండలనే 14 సంవత్సరాల కొడుకున్నాడు. అది 1984లో కాల్గొండ మాసం. ఆ అబ్బాయి రోజు యింట్లో సాయంత్రం బాబాకు భీపం పెట్టేవాడు. ఒకరోజు తండ్రి కోటీశ్వరరావు పనిబడి భీరాల వెళ్ళాడు. సమయం సాయంత్రం 6 గం||లు తల్లి స్నానానికి వెడుతున్నది. ఇంతలో అబ్బాయి సినిమాకని బయలుదేరాడు. బాబాకు భీపం పెట్టివెళ్ళమని చెప్పింది

మిగతా 29వ పేజీలో

ఆచార్య లభ్య వీలు

శ్రీ వెంకటేశ్వరరావు

పూజ్యలీ భరద్వాజ్ మహారాజ్ లీలా వైభవాన్ని కాకినాడ వాస్తవ్యాలు, వెంకటేశ్వరరావుగారు ఈ విధంగా తెలియజేస్తున్నారు.

1996 సంవత్సరంలో గోపాలరావుగారు అనే ఆయనతో శిలండి వెళ్లాను. అక్కడ మాటల సందర్భంలో “నేను ఇల్లు కట్టుకోవాలనుకుంటున్నాను, నువ్వు కట్టిపెడతావా?” అనడిగారు. నేను తాపీ మేస్తి పని చేస్తాను, కనుక “సరేనండి” అని చెప్పాను. ఆయన సాయమాస్టర్ సత్యంగ సభ్యులు. నేను బాబా గుడికి వెళ్లేవాడిని కాసీ, సత్యంగ సభ్యులతో పరిచయం లేదు. శిలండి నించి వచ్చాక, అనుకున్నట్లు గానే, వారు ఇల్లు మొదలుపెట్టారు. నేను మేస్తి పనికి వెడుతున్నాను.

నాకు పాటలు రాసే అలవాటు పుంబి, ఎక్కువగా అమృతాలిమీద పాటలు రాసేవాడిని. ఒకరోజు గోపాలరావుగారు, “నువ్వు పాటలు రాస్తావు కదా, పూజ్యలీ మాస్టరుగాలి మీద పాటలు రాయకూడదా? మా సత్యంగంలో పాడుకుంటాము” అన్నారు. “నాకు వారి గులంబి ఏమి తెలియదండి, వారిగులంబి చెప్పే అప్పుడు రాయడానికి ప్రయత్నం

చేస్తాను” అన్నాను. అప్పుడు ఆయన “నాకు తెలిసిన సాయమాస్టర్” పుస్తకం ఇచ్చి, “ఇది చబివితే నీకు కొంత అవగాహన కలుగుతుంది, అప్పుడు రాయ” అన్నారు. “ఆయన ఎలా పుంటారో నాకు తెలియదు కదండి, ఆయనబి, ఒక ఫాటో కూడా యివ్వండి” అనడిగాను. అర్థపద్మాసనంలో కూర్చున్న ఫాటో ఇచ్చారు. అందులో పూజ్యలీ మాస్టరుగాలిని చూడగానే, ఎంతో ఆత్మియులని చూసినట్టు అనిపించింది. ‘ఈయన చాలా గొప్పవారే అయి పుంటారు, లేకపోతే ఈయన మీద పాట ఎందుకు రాయమంటారు?’ అనుకుని, వారు యిచ్చిన పుస్తకం కళ్ళకి అద్దుకుని, మధ్యలో ఒక పేజీ తెలిచాను. అందులో విద్యానగర్ గుడి కట్టేటప్పుడు, స్లాబ్ పని సగం చేసి కూలీలు వెళ్లిపోవడం, తరవాత వేరేవాళ్లు వచ్చి పనిపూర్తి చెయ్యడం, అర్థరాత్రి బాగా వర్షం పడటం తుం అనే సన్నిఖేశం వచ్చింది. నాకు అప్పుడే ఒళ్లు పులకలంబింది. నేను ఏ పని చేస్తానో, దానికి సంబంధించిన లీల వచ్చిందంటే, ఈయనెవరో సామాన్యుడు కాదు అనుకున్నాను. గోపాలరావుగారు, “జంటికి తీసుకెళ్లి, బాగా చబిపి అప్పుడు రాయ”

అన్నారు. సరేనని ఆ పుస్తకం సంచిలో పెట్టేసుకున్నాను.

మేము కాకినాడనించి, పదిహేను కిలోమీటర్ల దూరం లో పున్న పల్లెటూలలో పుండే వాళ్లం. నేను రోజు సైకిల్ మీ వచ్చేవాడిని. ఆ రోజు కూడా, పని అయ్యాక సైకిల్ మీద ఇంటికి వెడుతున్నాను. ఇందాక పుస్తకం తీయగానే నాకు సంబంధించిన లీలే రావడం గులంబి ఆలోచిస్తున్నాను. అలా వెడుతుండగా నాకు ఒక దర్శనం అయింది. రోడ్డుకి అడ్డంగా, ఒక తెర కట్టిపుంబి. దానిమీద “భరద్వాజ భక్తి గీతాలు” అన్న అక్కరాలు కనపడుతున్నాయి. ఇక్కడ ఏదో జరుగుతోంచి చూద్దామని, దగ్గరకి వెళ్లేసులికి తెర కనపడడంలేదు. ‘భరద్వాజ భక్తి గీతాలు’ అని కనపడుతున్నాయేమిటని ఆశ్చర్యపోతూ, మళ్ళీ కొంత దూరం వెళ్లేసులికి మళ్ళీ అలాగే కనిపించింది. అలా మూడు సార్లు జరిగింది. ‘భరద్వాజ మాస్టరుగారు మామూలు వారు కాదు, మేలిమి బంగారం లాంటివారన్నమాట. లేకపోతే ఏమిటీ చిత్తం’ అనుకోగానే, నా హృదయంలోనుంచి ఏదోపాట వస్తోంది. సైకిల్ ఆపుకుని పెన్ను, పేపరు తీసుకుని రాసేసాను. “బంగారు

మా తంత్రి గురుభరద్వాజ్మా” అను పాట వచ్చింది. ఇంటికి చేరుకొని, స్నానం భోజనం అయ్యాక, గోపాలరావుగారు యిచ్చిన పుస్తకం తిరగేసాను. అందులో అమ్మగాల గులంచి కూడా ఉంది. ఇందాక దాలిలో నేను రాసిన పాటని క్రమపద్ధతిలో పెట్టును. అప్పుడు ఒక ఆలోచన వచ్చింది. ‘అయ్య వెనకాల అమ్మ కూడా ఉంటుంది కదా, ఆ అమ్మ యొంత గోపుదో’ అను ఆలోచన రాగానే, “అమ్మ మా యమ్మ ఆలివేలు మంగమ్మ” పాట వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల దయవల్ల ఆ వారంలో 9 పాటలు వచ్చాయి. అవస్త్రిచిన్న పుస్తకం కింద వేయించాము..

గురువారం రాయడం మొదలుపెడితే మళ్ళీ గురువారానికి తొమ్మిది పాటలు వచ్చాయి. ఆరోజు రాత్రి స్వప్నం వచ్చింది. అందులో పాటల పుస్తకాలన్నీ ఒక బుట్టలో పెట్టుకుని, ఒంగోలులో అమ్మగాలికి చూపించాలని గభాగబా వెళ్లిపోతున్నాను. మొలకువ వచ్చేసింది. అప్పుడు నేను మొదట ఒంగోలు వెళ్లి అమ్మగాలికి ఈ పాటలు చూపించి, అప్పుడు అందలికి పుస్తకాలు యివ్వాలని అనుకున్నాను. వెంటనే ఒంగోలు వెళ్లి పూజ్యశ్రీ అమ్మగాలిని దర్శించుకున్నాను. అక్కడ ఆ ఇద్దరు ముగ్గురు ఆడవాళ్లు కూడా ఉన్నారు. అమ్మగాలికి నమస్కారం చేసుకున్నాను. వారు ఆప్యాయంగా పలకలంచారు. నేను ఇలా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి మీద పాటలు రాశానని చెప్పాను. “అయితే పాడతారా” అన్నారు. ‘అలాగేనమ్మ’ అని పాడి వినిపించాను. పూజ్యశ్రీ అమ్మగారు చాలా సంతోషించారు. ఊఱి, ప్రసాదం యిచ్చారు. నేను అక్కడి నించి బాబా గుడికి వెళ్లి,

పుజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల సమాధి దర్శనం చేసుకుని, సంతోషంగా తిలిగి వచ్చాను.

కాకినాడ వచ్చాక, ఈ పాటలు CD లో చెయ్యాలని చాలా ప్రయత్నం చేసాను. ప్రతిసాట ఏదో అడ్డం వచ్చేబి. ఎందుకు యిలాగ అవుతోందని, నాకు బాగా తెలిసిన ఆయనని అడిగితే, “అవస్త్రి డబ్బుతో కూడిన వ్యవహారాలు, మనలాంటి వాళ్లకి అవి కుదరవు, తీరా కేసెట్ చేసాక అమ్మడవుక పాతే ఆర్థికంగా నష్టపోతాపు” అని చెప్పారు. కాణీ, దేశవిదేశాలలో ఎంతోమంచి బాబా భక్తులు ఉన్నారు కదా, వారందికీ బాబా నాలుగు హోరతులు, మన ఆంద్రపుదేశ్ లో ఉన్న ఇతర దేవతల గుళ్లు ఇవస్త్రి, వీడియోలు తీసి, అందలికి ప్రచారం చెయ్యాలన్న ఒక ఆశయంతో అనండి లేదా ఆవేశంతో అనండి ఈ వీడియోలు తీసే కార్యక్రమం మొదలుపెట్టాను. ఈ వ్యవహారమంతా ఇంట్లో గాని, సత్సంగ సభ్యులతో గాని చెప్పలేదు. నాతాహాతుకుమించి చేసి, చాలా డబ్బు నష్టపోతాయాను. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల, మార్గం నించి కూడా పక్కకి వెళ్లిపోతాయాను. ఆరు సంవత్సరములు ఎవ్వలితోను కలవలేదు. తరవాత మళ్ళీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల దయవల్ల నెమ్మిగా సత్సంగ సభ్యులతో కలవడం మొదలు పెట్టాను. మళ్ళీ ఈసాట తొమ్మిది పాటలు రాశాను. మొదట రాశాను పాటలు కలిపి, ఒక పుస్తకంగా ముద్రణ చేయించి ఒంగోలులో జిలగిన కృతజ్ఞతా మహాత్మవంలో అందలికి పంచాము.

నాకు 2014లో ఆరోగ్యం దెబ్బతింది. ఆ సమయంలో నా

జీవితంలో పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల మార్గం నించి దూరమయి పారాయణలు అత్యద్ధ చేసిన రోజుల గులించి ఆలోచించుకుని, శ్రీ గురువిత్త, 108 పారాయణలు చెయ్యాలని నిర్ణయిం తీసుకున్నాను. అబికూడా ప్రతి పొర్ట్‌మికి ఏకాహా పారాయణ చేస్తానని దణ్ణం పెట్టుకున్నాను. ఆ పారాయణ చేస్తున్నప్పుడు, గంధర్వపురం గులించి చదువుతున్నప్పుడు నేను ఎప్పుడైనా గాణ్ణాపురం వెళ్లగలనా అనుకునేవాడిని. 20 పారాయణలు అయ్యేసులికి, గాణ్ణాపురంలో జరుగుతున్న తంతుకసేవలో పాల్గొనడానికి అవకాశం వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల దయ ఎంతటీదంటే, సుమారు సంవత్సరం పాటు గాణ్ణాపురంలో సేవచేసుకునే అవకాశం వచ్చింది. అక్కడ గాణ్ణాపురాన్ని వ్యాప్తిస్తూ పాటలు రాశాను. మళ్ళీ మాస్టరుగాల మీద ఏడు పాటలు రాశాను. మూడు భాగాలు పూర్తయ్యాయి. ఇప్పుడు నాలుగు భాగం కూడా రాస్తున్నాను. తరవాత విద్యానగర్ తపోవనంలో కూడా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల దయవల్ల సేవ దీఱికింది. ఎక్కడ సేవ చేసినా అబి పూర్తిగా మాస్టరుగాల సహాయ సహకారాలు లేనిదే జరగదని మాకు చాలా సార్లు అనుభవమయ్యాంది.

ఒకసాట సాయి సన్నిధి ర్ఘంధం పారాయణ అందలికి యిచ్చినప్పుడు, మేము యలమంచిలి అనే ఊరికి ర్ఘంథాలు పట్టుకుని వెళ్లవలసి వచ్చింది. నేను, మా సత్సంగ సభ్యుడు మురళి గారు కలిసి ఆ మూడు పందల పుస్తకాలు పట్టుకుని టైన్ ఎక్కాము. యలమంచిలిలో రైలు బిగాక బయటకి

వెళ్ళడానికి ఛల్లు-ఫారం బ్రిఫ్స్ ఎక్కి, అవతల పక్కకి వెళ్ళాలి.. ఇద్దరం చెరొక వంద పుస్తకాల కట్ట, భుజాల మీద పెట్టుకున్నాము. ఇంకొక వంద ఒక సంచిలో పెట్టుకుని, చెరొక వైపు పట్టుకున్నాము కాసీ అలా నడవడం మా వల్ల కావటంలేదు. ఎలాగరా బాబూ ఇక్కడనించి బయటపడటం అనుకుంటూ, పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాలికి, మీరే దయచూడాలని, మనసులో నమస్కారం చేసుకున్నాము. ఇంతలో ఒకతను మా దగ్గరకి వచ్చాడు. అతనికి కాలూ చెయ్యి అవకరం వుంది. మామూలుగా నడవడానికి అతనికి కష్టం. అలాంటిది, మా దగ్గరికి వచ్చి, మేము చూస్తుండగానే, “ఏం, ఆ సంచి యటివ్వండి, అని మేముద్దరం పట్టుకున్న బాగ్ తీసుకున్నాడు, అప్పుడు మురళి గారు, తను ఇంతకుమందు పట్టుకున్న పుస్తకాల సంచి, నాకు ఇచ్చేసి, అతనికి ఒకవైపు సాయంగా సంచి పట్టుకున్నారు. అతను మధ్యలో ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడకుండా, బ్రిడ్జీ బిగి ఆటోలు ఉన్న స్థలం దగ్గర ఆ సంచి బింపేశాడట. ఈలోపున మురళిగారు, నేను రెండు సంచులు పట్టుకుని వెనకాల వస్తున్నానుకదా, అటి అందుకోవడానికిసం నా దగ్గరికి వచ్చారు, ఆయన నేను కూడా అక్కడికి చేరాక అతనికి డబ్బులు ఇద్దామనుకున్నారట., కాసీ మేముద్దరం వెళ్ళేసులికి అతను అక్కడ లేదు. చుట్టుపక్కల వెతికినా కనిపించలేదు. చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది. పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాలికి మరొక్కసాలి, మనస్సుల్లిగా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాము. అనుకున్న నమయానికి, మధ్యహా హరతికి

బాబూ గుడికి వెళ్లి, సాయి సన్నిధి ర్మంథాలు పంచడం జిలగించి. ఇది ఎందుకు చెప్పానంటే, ఇలాంటి లీలలు వారు చేసి, మనలాంటి వారివల్ల ఏమికాదు అని నిరూపిస్తాపుంటారు...

పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాల దయవల్ల కాకినాడ రంగయునాయుడు వీభిలోని బాబాగుడిలో పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాల విర్హపోన్ని ప్రతిష్ట చేసుకున్నాము. అప్పుడుకూడా ఒక లీల జిలగించి. మర్మాడు విర్హప్రతిష్ట అనగా ముందురోజు రాత్రికి కూడా విర్హం రాలేదు. రవాణాసమస్య కారణంగా అలా జిలగించి. కాసీ మేము అందలికి చెప్పుకుని, మర్మాటికి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసేసుకున్నాము. ఇక ఏంచెయ్యాలో తెలియక, కొంతమంది కలిసి, గురువరిత్త పారాయణ ఆ రాత్రి అంతా చేసాము. మర్మాడు విర్హప్రతిష్ట సమయానికి ఒక పావుగంట ముందు పూజ్యుల్లే మాస్టరుగారు విర్హారూపంలో, అన్ని అడ్డంకుల్ని దాటుకుని వచ్చారు. అనుకున్న సమయానికి ప్రతిష్ట జిలగించి. ప్రస్తుతం మేము కొంతమందిమి, ఆ గుడిలో సత్పుంగం పారాయణ, భజన విభిగా చేసుకుంటూ పూజ్యుల్లే మాస్టరుగాలని నేపించుకుంటున్నాము.

నాకు తగినంత శ్రద్ధాభక్తులను ప్రసాదించి, సరైన మార్గంలో నడిపించమని, గురుదేవులను ప్రార్థిస్తూ సాప్తాంగదండ ప్రణామాలర్పిస్తున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్!

ద్వారకామాయి అనుభవ మండపం

27వ పేజీ తరువాయి

తల్లి. సినిమాకు టైమ్స్‌పోటోందని చెప్పి తను వెళ్ళాలని చూచాడు. కాని అమ్మ 3, 4 సార్లు చెప్పగానే అతడు సరేనన్నాడు. ఆమె స్నానానికి గదిలోకి వెళ్లిన జ్ఞంలోనే ఆమెకు అతడి వెళ్లికేక విన్నించింది. అతడికి కరంటుషాకు తగిలిందేమోని తోచి ఆమె పరుగున వచ్చేసలికి అబ్బాయి భయంతో వాకిట్లికి పలిగెత్తాడు. వళ్ళంతా గజగజా వణకిపోతున్నాడు. కళ్ళనిండా నీరు. ఆమె కారణమడుగగా అతడు భయాన్ని అణచుకుంటూ తాను బీపం పెట్టబోతుంటే అచటి చిత్రపటంలోంచి శ్రీ బాబా బయటువచ్చి అతణీ గట్టిగా కొట్టి అదృశ్యమయారట! అది విని ఆశ్చర్యబోయిందా తల్లి. తర్వాత తెప్పలిల్లి, అతడు వివలిస్తూంటే విని “సీవు ఆయనకు బీపం పెట్టుకుండా వెళ్ళాలనుకున్నాపు. అందుకే కొట్టి వుంటాడ”న్నది ఆమె. ఆమె సమక్షంలో కొంత ధైర్యం తెచ్చుకొని అతడు బీపం వెళ్లించాడు. ఆ రోజు నుండి అతడి ఆరోగ్యంలో చెప్పులేనంత మార్పు కల్గించి. అంత వరకూ బహు బలశీంగా, సన్నగా ఉండే, అతి సున్నితమైన ఆరోగ్యం కల్గివుండే ఏడుకొండలు త్వరలో కొంత బలంగా, దృఢంగా తయారయ్యాడు. సాయి కొట్టిన దెబ్బ గూడ ఆశీర్పచనమే!!! ఒక సాయి భక్తుడు.●

జై సాయి మాస్టర్!

శ్రీ ‘సాయిబాబా’ పెఠలకు విజ్ఞాప్తి

పూర్వ జ్యోతి మాస్టరుగాల దివ్య బోధనలను, వివిధ మహాత్మల గూల్చిన విషయ విశేషములు, ఇంకా ఇతరములైన ఎన్నో ఆధ్యాత్మిక, విజ్ఞాన విషయాలను పరించడం ద్వారా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల సాన్మాద్యాన్ని అనుభవిస్తూ, ఆనందిస్తున్న ‘సాయిబాబా’ మాసపత్రిక పొతకులకు కృతజ్ఞతాపూర్వక నమస్కారములు.

పూజ్యశ్రీ భరద్వాజ మాస్టరుగాల 80వ జన్మాదిన సందర్భంగా శ్రీ మాస్టరుగాలతో భక్తులకు గల అనుభవాలను అక్షోబరు 2017 సంచిక సుండీ ధారావాహికంగా ప్రచురిస్తున్నాము. కనుక పొతకులు పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలతో తమకుగల అనుభవాలను పత్రికకు పంపవలసినదిగా ప్రోథన.

అదే విధంగా శ్రీ సాయినాథునితో తమకుగల అనుభవాలను గూడా పంపవలసినదిగా ప్రోథన.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలతో గల అనుభవాలను ‘ఆచార్యుని అయ్యతలీలలు’ అను శేర్లికకు, శ్రీ సాయినాథునితో గల అనుభవాలను ‘ద్వారకామాయి అనుభవమండపము’ అను శేర్లికకు పంపగలరని మనవి.

ఇట్లు
ఎడిటర్.

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS,
C/O SRI MANGA BHARADWAJA TRUST,

Regd. Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 68
Phone : +91 - 74160 41550

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగారిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, C/o.SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

Regd.Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad-68.

Phone: +91 - 74160 41550

Branch Office : Kondaiah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dist. Andhra Pradesh.

Phone:08592 233271

Send DD in favour of “**Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)**”, payable at **Hyderabad or Ongole**.

ఇతర ప్రచురణలు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర (Bound)	450-00	మహాత్మల ముద్దులిడ్డదు	120-00
శ్రీ సాయి లీలామృతం	99-00	అవధూత చివటం అమృత	70-00
శ్రీ గురు చరిత్ర	99-00	శ్రీ సిద్ధరూడ స్నామి చరిత్ర	70-00
శ్రీ సాయి సన్మిధి	120-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్క్రైప్చలు - పాట్-1	125-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	మరో నందదీపం	80-00
శ్రీ సాయినాథ ప్రభోధామృతము	80-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి	40-00
సాయినాథ పూజ	40-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	175-00
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము	25-00
శిరిడి ఆరతులు	15-00	మహాశ్రుతముదు	50-00
సాయిబాబాను సేవించడమెందుకు	10-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్క్రైప్చలు - పాట్-2	125-00
సత్కంగము - భజన	5-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్మిధి	50-00
శిరిడి క్లైష్ట సందర్భము	40-00	బాలల శ్రీ గురు చరిత్ర	50-00
విజ్ఞాన పీచికలు	99-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ నిత్యసత్య ప్రతము	15-00
పరిప్రశ్న	99-00	మాష్ట్రోర్ అమృత వాట్లు	100-00
మతమెందుకు?	20-00	BOOKS IN ENGLISH	
విది నిజం?	25-00	Sai Baba the Master	175-00
ధ్యానయోగ సర్వస్వం	99-00	Sree Guru Charitra	99-00
బుద్ధధ్యాన పూడయం	49-00	Supreme Master (Swami Samartha)	99-00
దత్తావతార మహాత్ముం	75-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings	99-00
సంహితాయన గురు ద్విసాహాటి	125-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba	99-00
పురుషుక్త రహస్యం	40-00	Children's Sai Baba the Master	60-00
సాయిసుక్తి - ఆచార్యవాటి	10-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES	
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sadguru Sai Baba (Hindi)	150-00
అవధూత శ్రీ చీరాలస్నామి	49-00	Sai Leelamrutham (Kannada)	150-00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్నామి	70-00	Sai Baba Jeevitha Charitham (Malayalam)	220-00
శ్రీ అనందమాయి అమృత	49-00	Sai Baba Leelamrutham (Tamil)	175-00
లిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Sri Guru Charitra (Hindi)	99-00
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దిన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Swami Samartha (Kannada)	50-00
స్నామి సమర్థ (అక్కల్మై స్నామి)	49-00	Sri Guru Charitra (Kannada)	99-00
మనము - మన సంస్కృతి	70-00	Shiridi Aarathi (Tamil)	15-00
		Stavana Manjari (Tamil)	10-00
		Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra (Kannada)	55-00
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)	65-00
		Sai Sannidhi (Kannada)	120-00
		Sri Guru Charitra (Malayalam)	150-00
		Sri Guru Charitra (Oriya)	150-00

పూజ్య గురుదంపతుల (పూజ్యోర్ధ్వ ఎక్సిరాల భరద్వాజ గురుదేవులు మరియు పూజ్యోర్ధ్వ అలివేలు మంగతాయారు గారు) కల్యాణ మహాత్మావము 4,5 మార్చి 2022 తేదీలనో శ్రీ అలివేలు మంగమై భరద్వాజ దివ్యస్నిధి, గుమ్మతంపాడు, సంతసూతలపాడు మం., (బంగాలు)లో భక్తిశ్రద్ధలతో వైభవంగా జరిగింది.

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.
Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,
Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

IF UNDELIVERED, PLEASE RETURN TO: SRI MANGA BHARADWAJA TRUST, KONDAIAH BUNK STREET,
KOTHAPETA, ONGOLE, PRAKASAM DT., A.P. - 523002.